Akbaba

Kızıl sarhoş — Heeeey, barba!..
Aç bir fıçı daha!..

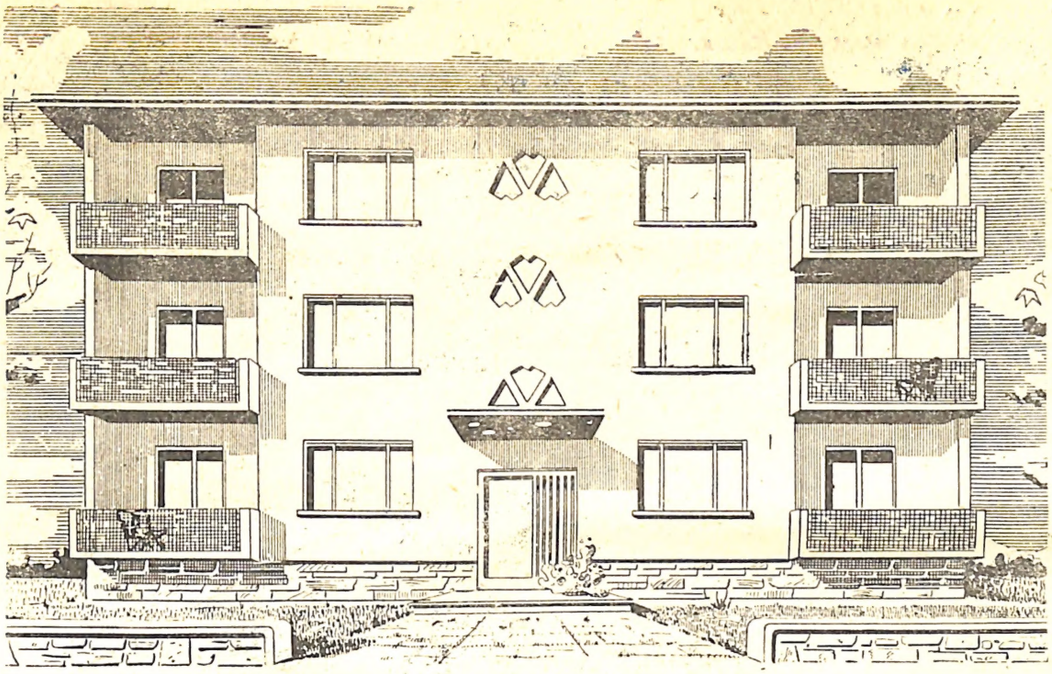

Bu 6 daireli apartmanın değeri 200.000 liradan fazladır

TÜRKİYE İŞ BANKASI

28 Arahkta TEK BİR TALİHLİ bu apartmana sahip olacaktır. Aynı çekilişte 6 adet ikişer daireli apartman, 4 adet ikişer apartman dairesi, 2 adet bahçeli ev ve ayrıca 1085 kişiye zengin para ikramiyeleri vardır. Bir an evvel hesap açtırınız.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

D-284

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

KÖPRÜ
KİTABEVİ

Kadıköy ve civarında oturan sayın okuyucularımıza kolaylık!

Yeni, eski, bütün Akbaba yayınlarını, Kemâl Özaçıkel'in KÖPRÜ KİTABEVİNDE bulabilirsiniz.

BAŞ AĞRILARINA KARŞI OPON FAYDALIDIR!

BİLGİ
KIRTASİYE ve KİTABEVİ

Sahibi: AHMET TEVFİK KÜLFÜ

Yeni ve eski bütün Akbaba yayınları, okuyucularımızın emrindedir.

Sakarya caddesi 4/A,
Yenişehir - Ankara

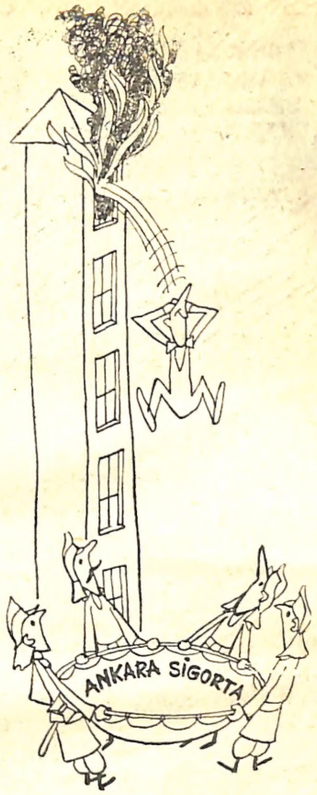

Malınızı ve Canınızı Sigorta eder.

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Belediye — İstanbul
Telefon: 221811
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Fiatı: 50 Kuruş
Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

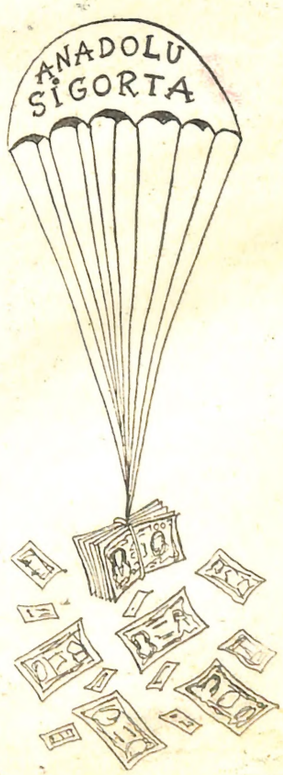

ÖLÜME — KAZAYA — YANGINA KARŞI İLK

SAYI: 246, C.: 10 29 KASIM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAAİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

YOK MU?

BÜYÜK şairimiz Abdülhak Hâmidin dedesi Hekimbaşı Abdülhak Molla, eczahanesinin duvarına şu zarif mısraı yazıp asmış:

Ne ararsan bulunur derde devadan gayri!.

Akşam, aradığım bir ilâcı bulamamanın küskünlüğü içinde eve dönerken, dilimin ucuna bu mısra geliverdi. Şimdi tam zamanıdır, Sağlık Bakanlığı, güzel bir yazı ile bol miktarda bastırıp bütün memleket eczahanelerine dağıtıverse... Acı acı gülmeyiniz, ciddî söylüyorum. Derdimize deva bulamasak bile, hiç olmazsa, ruhumuza bir neşe buluruz!.

İlâç yok... yok... yok... yooook!.. Kalbiniz mi hasta? Heparin yok. Ağrılarınız mı var? Rubramin yok. Karaciğeriniz mi rahatsız? Litrison yok. Mideniz mi ağrıyor? Festal yok, Onoton yok, İntestionol yok... Bitmedi, galiba on bir tane şeker fabrikamız var da bir kutu şeker ilâcımız yok!.

Sayın Sıhhat Vekilimiz değil, bütün Sıhhat Vekâleti müdürleri, memurları, başlarını Vekâlet pencerelerinden uzatıp hep bir ağızdan:

— Vaaar!.

Diye bağırsalar, yine yok, yine yok, yine yok.

Baylar, yok olan sadece ilâç mı? Beyoğlundaki kitapçı dükkânlarına giriniz: Müşterilerle raflar, karşılıklı ağızlarını açmış, birbirlerine hayretle bakışıyorlar. Kitap yok. Yâni, fikir ve sanat fırınında memleket okur yazarlarına ekmek yok!.

— Şu sokağın pisliğine bak... Bir de Ruslar Budapeşteyi temizledi diyorlar!..

Kitap yok da, kâğıt var mı? Siz, elinizdeki şu Akbaba'nın kâğıdına kâğıt der misiniz?. Hiç bir Garp dünyasında böyle bir kâğıtla, duygu ve düşünce değil, bayır turpu bile paket yapılmaz!. Geliniz, kulağınıza bir sır söyleyim: Devlet babadan istediğim yirmi beş bin liralık kâğıt dövizinin, emri verileli, ama transferi yapılmayalı, Şubatta iki yaşına basacak inşallah!.

İlâhi Yusuf Ziya Ortaç, sen de kalemi eline almış, neler yazıyorsun... Ayol, ilâç yok, kitap yok, kâğıt yok da, şu fıkara katığı beyaz peynir var mı, beyaz peynir?.

İnsanın, Mehmet Âkif çığlığiyle bağıracağı geliyor:

Bâri yok der bir sada yok mu?

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!

İHTIYAR DARBUKA

BAZI kelimeler var, Türkçesini söylemeyi kabalık sayıyoruz. Sorarsanız, Türkü de, Türkçülüğü de kimseye bırakmazlar. Ama kendi ana dilini beğenmeyenlere ne demeli?

Örneğin ölüm ilanlarında, şuna türkçe «öldü» diyemiyorlar. «Öldü» derlerse, Türkçe olduğu için kaba düşüyor, «irtihâl eyledi» deyince kibarlaşıyor, inceliyorlar. «Gömüldü» denirse saygısızlık oluyor, «defnedildi» deyince saygılı oluyor. Ben bu inceliği, kibarlığı bir türlü anlayamıyorum. Ben inşallah irtihâl etmiyeceğim, öleceğim. Beni defnetmiyecekler, gömecekler.

Geçen gün bir ilân, «aile kabristanına defnedildi» yerine «n» harfi düşmüş, şöyle çıkmıştı:

«Aile kabristanına defnedildi.»

Benim bir oğlum var. Hemen «görmemişin oğlu olmuş!» demeyin. Çünkü benim oğlum, çok şükür hârika çocuklardan filân değil. Hârika değil ama, aptal da değil. Geçen gazete okuyordu:

— Baba, Almanca bir kelime var, anlamını bilmiyorum, dedi.

— Nedir? diye sordum.

— Lebi der ya...

Güldüm:

— Almanca değil, Acemce dedim.

— Neresi, nerde bu Lebi der ya? dedi.

Çocuk «leb-i deryâ» yı bir memleket sanmış. Bu kelime, bir yalının satış ilânında geçiyordu. Şuna «Deniz kıyısında» deseler, sanki yalının değeri azalacak.

Biraz sonra da:

— Baba! dedi oğlum, bak sakat atçılar cemiyet kurmuşlar.

— Sakat atçılar mı? O da ne?

Elinden gazeteyi aldım, baktım. Yine bir ilândı. «Sakatatçılar Cemiyetinden» diye yazılmış. Oğlum «Sakatat» gibi uydurma Arapçayı «sakat at» anlamış. Haksız mı?

Başka bir gün de yine gazete okurken:

— Salih ati nisvan ne demek? Bir yarış atının adı mı? diye sordu. Bu da bir kadının ölüm ilânı idi. «Salihat-ı nisvandan».

En şaşılacak sorusu da şu oldu:

— İhtiyar darbuka kim baba? Tanıyor musun?

Bunu hiç anlıyamadım. Bir kaç kere tekrarladı. Bir yaşlı darbukacı filân sandım.

— Oku bakayım şunu gazeteden, dedim.

Oğlum okumaya başladı:

..... müfettişliğinden emekli Hasan Dalatıl ihtiyar darbuka eylemiştir.»

Gülmemek elde mi? «irtihâl-i dâr-ı beka» yı oğlum öyle bir ağızla söylüyor ki ben «ihtiyar darbuka» anlıyorum. En kalabalık bir zamanında köprü başında duran, gelen geçeni çevirip:

— İrtihâl-i dâr-ı bekâ ne demektir? diye sorun. Bakalım bu Osmanlı bilmecesini binde bir kişi çözebilecek mi?

İkide bir de:

— Bizde aşağılık duygusu var... Kendimizi başkalarından aşağı görüyoruz! der dururuz.

Kendi öz dilini, ana dilini aşağı görmek kadar aşağılık bir «AŞAĞILIK DUYGUSU» var mıdır? Burası ne Osmanlı Cumhuriyeti, ne Türkiye Sultanlığı... Burada insanlar yaşar da, ölür de. Ama «ihtiyar darbuka» eylemez.

□

HELE O

Adam denize düşmüş, boğulmuştu. Dul karısına soruyorlardı:

— Birşey bıraktı mı bari?

— Yüz bin lira

— Ah, ne mükemmel koca Düşünün ki okumak, yazmak bilmiyordu, değil mi?

— Evet, dedi dul kadın, hattâ yüzmek de

LÂFA BAK!

M. S., köşedeki gazete satıcısından gazetesini alırken dayanamadı:

— Daha gençsin, dedi. Böyle gazete satarak ömrünü ne tüketiyorsun? Bak ,ben beş sene önce senin gibiydim, şimdi bir bankada veznadarım!

Adam ona hayretle baktı:

— Ne çıkar bundan? dedi. Beş sene önce ben de bir bankada veznedardım!.

□

İSTİKBAL MESELESİ

Dananın biri, anası ineğe sordu:

— Kuzum inek ana, dikkat ediyorum, ne zaman bir tavuk gıdaklasa, fena oluyorsun. Bir psikanaliste baktırsana kendini. Sebebi ne bu kederlenmenin?

— Gayet basit, diye böğürdü inek; aklıma hep sucuklu yumurta geliyor!

İSTANBUL'DA BİR EĞLENCE PARKI KURULACAK! — Gazeteler —

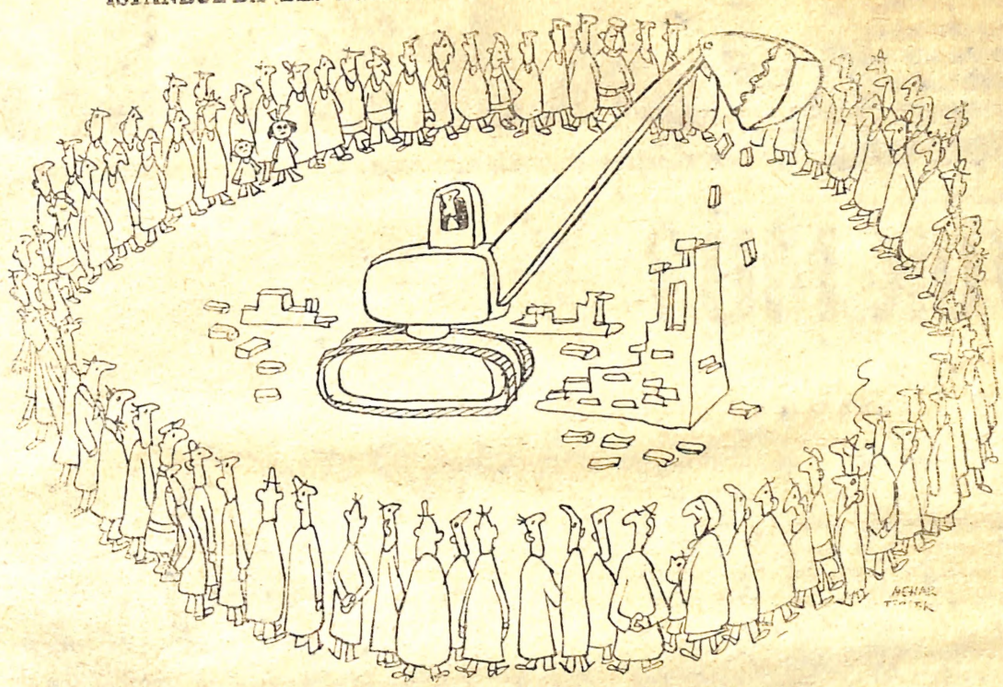

EĞLENCE PARKI!

ANLAŞMA GAYRETLERİ

Toros canavarı

Sabah erkenden sokaktan geçen gazeteci çocuklar:

— Toros canavarı yakalandı!

Diye avaz avaz bağırıyorlardı. Gazetelerde dedikodusu iki senedir sürüp giden Toros canavarının yakalanması, herkesi ilgilendirdiği için, o gün gazeteler her zamankinden fazla satılmıştı. Toros canavarı diye dünyaya ün vermiş Nuri Pâkyürek hemen tevkif edilmişti. Toros canavarı öyle korkunç işler, öyle büyük soygunculuklar yapmıştı ki, onun yakalanma haberi, yabancı ajanslarla bütün dünyaya yayıldı.

Gazeteciler Pâkyürek'lerin evine doldular. Karısının, kızının, oğlunun resimlerini çekiyorlar, bu müthiş canavar hakkında karısından ve çocuklarından bir şeyler soruyorlardı. Gazeteler, Toros canavarının resimleriyle dolu idi. Bu canavarın korkunç tarafı bütün yaptıklarını tek başına yapmış olması idi. Kaç cana kıydığının hesabı bilinmiyordu. Soyduğu kamyonlar, otomobiller, trenler, bankalar sayısızdı. Zaten onun adı duyuldu mu, tabancaya, bıçağa ne lüzum var, herkesin eli ayağı kesilirdi. En ilgi çeken tarafı, bu Toros canavarı denen Nuri Pâkyürek'in iki çeşit hayat yaşaması idi. Bu adamın iki hayatı vardı. Birisi canavar, birisi de çok korkak, kendi kabuğuna çekilmiş, namuslu, çalışkan bir aile babası. Gazeteciler, Nuri Pâkyürek'in hayatını inceledikçe, onun evine düşkün, çok çekingen bir adam olduğunu ortaya çıkarıyorlardı. Ruh doktorları gazetelere, bu çeşit iki ruhlu insanlar hakkında makaleler yazıyorlardı.

Yapılan sorgusunda Nuri Pâkyürek, yaptığı cinayetlerin, soygunların, canavarlıkların hiç birini hatırlamıyordu. Demek bu adam, iki şahsiyet taşıyan bir ruh hastasıydı. Otuz şu kadar yıllık kendi halinde, sessiz bir memurun içinde, azılı bir canavar taşımış olması, birçok adlî ve ilmî tartışmalara sebep oluyordu. Bu adam suçlu muydu, yoksa bir ruh hastası olduğu için zavallı, timarhanelik bir deli miydi?

Toros canavarının bu adam olduğunda hiç şüphe yoktu. Yüzleştirmeler bunu gösterdiği gibi, Toros canavarı en son tren soygununda cebinden cüzdanını düşürmüş, bu cüzdanda nüfus kâğıdı bulunmuştu. Nüfus kâğıdındaki resim Nuri Pâkyürek'in resmi, isim onun ismi idi. Hiç bir yanlışlık yoktu, olamazdı... İş bu kadarla da bitmiyordu. Toros canavarı, Nuri Pâkyürek adı ile, bir çok vilâyetler, kasabalar dolaşmış, hattâ oralarda bazen zorla, bazen gönül rızasiyle güzel kadınlarla düşüp kalkmıştı. Bunlardan çocukları da olmuştu. Şimdi, babalarını görmemiş, ama her biri 15 ile 25 yaş arasında birçok genç kız ve erkek «Biz, Nuri Pâkyürek'in çocuklarıyız!.» diye ortaya çıkmışlardı. Şehirlerden, kasabalardan Nuri Pâkyürek'in evine doluyorlar, babalarının mallarına ortak olmak, sahip çıkmak istiyorlardı. Çünkü Toros canavarının soygunculukla elde ettiği paralar, dillere destandı.

Böyle korkunç bir adamı, ev sahibi evinden çıkarmak istesin, damını, döşemesini delsin... Olur iş değil...

Karısı Mehpâre Hanım, kocasının başına gelenlere ilk günler üzülüyor, ağlıyordu. Ama sonra onun birçok kadınlarla düşüp kalktığını, onlardan da çocuklar peydahladığını, hele bu çocuklar evine de dolunca, hiç acımadı.

Kızı Gülay:

— Peki ama, diyordu. Babam bunları ne zaman yaptı?

İlk önceleri Mehpâre Hanım da buna cevap vermemişti. Ama sonra düşüne düşüne çıkardı:

— Teakütlük işini halletmek için, bize, Ankaraya gidiyorum, dememiş miydi? Kaç kere Ankaraya gitti? Üç kere de hastahaneye diye evden çıktı. Gençken de hiç evde durmazdı. Babama gidiyorum der, üç dört gün gelmezdi. Demek hep bizi aldatır, canavarlığa çıkarmış. Vah vah... Ben bu canavarla nasıl bunca sene korkmadan yaşadım...

Kendi karısı, çocukları bile, şimdi Nuri Pâkyürek'in duvardaki resmine bile bakmağa korkuyorlardı. Onun koyun koyun bakan gözlerini, yumuşak yüz hatlarını hep korkunç görüyorlardı.

— Şu gözlere bak!. Tam bir canavar gözü. Kana susamış bir canavar...

Oğlu Metin:

— Ama, dedi, ben bir şeyler anlamıştım... Babamın jandarmadan, polisten, karakoldan, mahkemeden bu kadar korkusunun bir sebebi vardı elbet... O gece, ev sahibini şikâyet için karakola göndermeğe ne kadar zorlamıştık babamı...

Mehpâre Hanım:

— Sus!. diye oğlunu azarladı, o sizin babanız filân değil... Nerden babanız oluyormuş? Allaha çok şükür, siz öyle bir canavarın kanını taşımıyorsunuz.

Sonra çocuklarına, zaten bu sırrı söylemek için fırsat aradığını, söyledi. Şimdi bu fırsattan fayda lanarak her şeyi anlattı.

Başka zaman olsa, çocuklar buna kızarlardı ama, şimdi sevindiler bile...

Bir Amerikan film firması, Toros canavarının hayatını filme çekmek istedi. Onu yakından tanıyanlar, yumuşak huylu, karıncayı incitmeyen bir adam olduğunu söylüyorlar, böyle merhametli, nazik bir adamın nasıl olup ta aynı zamanda içinde bir canavar şahsiyeti taşıdığına şaşıyorlardı.

Böyle birbirine büsbütün zıt iki şahsiyet taşıyan bir adamın hayatının filme alınması ,elbette çok kârlı bir iş olacaktı.

Nuri Pâkyürek, iki ay hapishanede kaldı. Hapishanedeki en azılı katiller, ipsizler, sapsızlar bile ondan çekiniyorlar, korkuyorlar, ona saygı duyuyorlardı.

İki ay sonra Nuri Pâkyürek, serbest bırakıldı.

Neden mi?

Çünkü en son suçunu iki yıl önce işlemişti. Geçen sene de Af Kanunu çıkmıştı. Toros canavarının o müthiş, o korkunç, tarihin kaydettiği en büyük suçları, Af Kanuna girmişti. Serbest bırakıldı.

Nuri Pâkyürek evine gitti. Evde onu herkes saygı ile karşıladı. Bu saygı sevgiden değil, korkudan geliyordu. Karısı:

— Ah kocacığım!.

(D

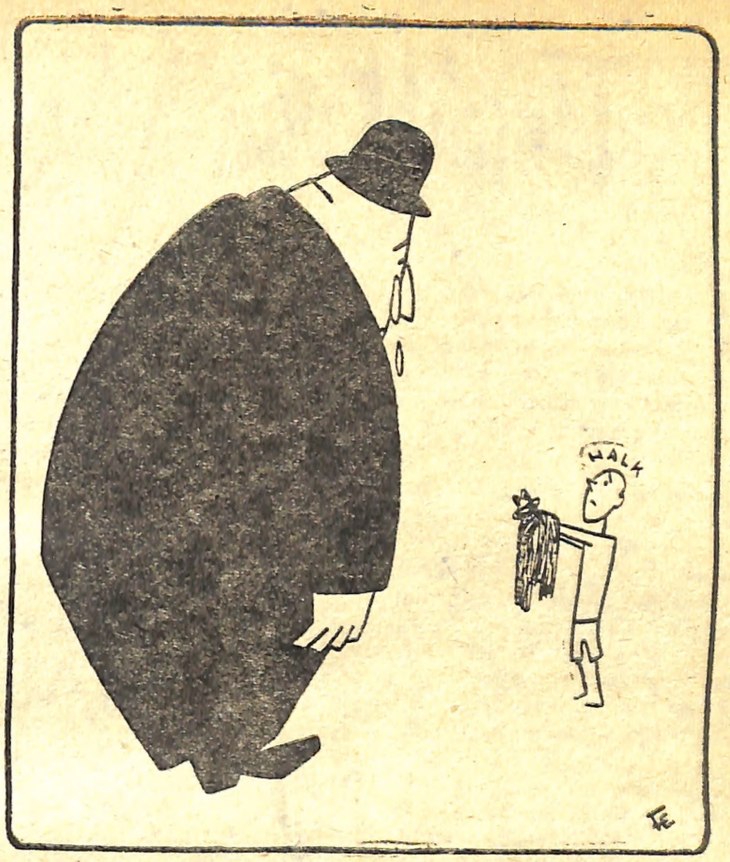

Tüccarlar kâr haddine itiraz ediyorlar. — Gazeteler —

TÜCCAR — Acı bana biraz!

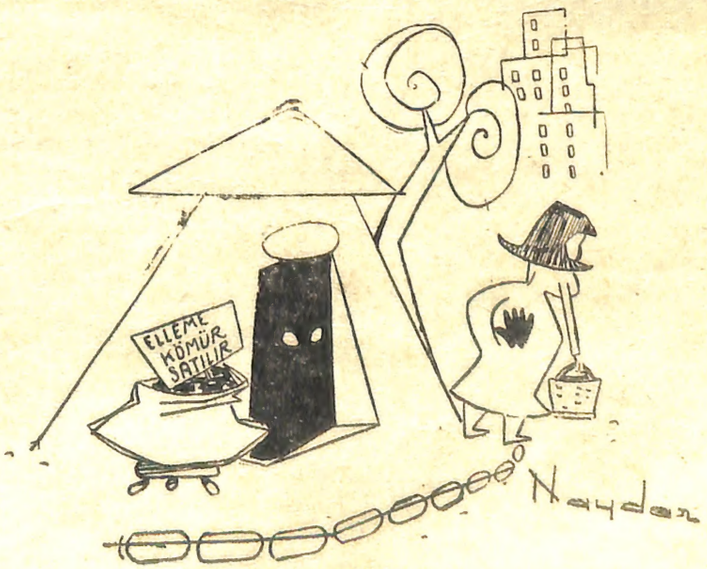

YAZISIZ!

Tanıdıklarım Vuruk ŞERİF Bey

VURUK Şerif Bey, memleketimizin hiç tanınmamış bir simasıdır. Bu bakımdan dev letten alacağı «düyûn» a kalmış bir vatandaş gibi, resmen ve alenen hakkı yenmiştir.

Vuruk Şerif Bey, bundan tam elli altı yıl evvel, bir gece evlerin deki çalar saat, sabaha karşı üçü vururken dünyaya geldi. On dört yaşındayken, savaş meydanlarında vuruşan babası, bir kurşunla vuruldu. O günden sonra Vuruk Şerif, aile yükünü sırtına vurdu. Bir yandan da mektebe giderdi. Hocası her nedense küçük Vuruk Şerif'e kızar, ikide bir de:

— Bir vurursam, bir de duvar vurur!.. derdi.

Yalnız demekle kalmaz, vururdu da... Ama Vuruk Şerif, «Hocanın vurduğu yerde gül biter» diyerek hiç sesini çıkarmazdı. Vurdum duymaz değildi ama, sağ yanağına vurunca, vursunlar diye solunu da çeviren iyi kalbli insanlardandı...

On altı yaşında büyük bir tehlike atlattı. Bir kış gecesi annesiyle beraber kaldılar. Odada kömür başına vurdu. Sol ayağındaki topallama da, yine o yıl oldu, dar ayakkabı, ayağını vurmuştu. Aynı yılın yazında da başına güneş vurdu.

Vur kırdan hoşlanmayan Vuruk Şerif Beyi, yirmi yaşındayken bir kıza vuruldu. Onu ilk görüşte kalbi heyecandan küt küt vurmağa başladı. Vuruk Şerif Bey kızı istemek için evine gitti. Kapıyı vurdu. Kızın babası bir vurguncu zengin olmuştu. Zaten o zaman vuran vurana idi. Vurguncu kızını, Vuruk Şerif Beye vermedi. O da kapıyı vurup çıktı. O acıyla ilk defa rakı içti, rakı başına vurdu. O günden sonra, felek sevdiğini yerden yere vururmuş dedikleri gibi, piyangodan başka her şey Vuruk Şerif Beye vurdu.

Hattâ bir kere az kalsın, az kalsın piyango da vuracaktı ama, Vuruk Şerif Bey, biletini kaybetti. Kaybettiği bilete en büyük ikramiye vurdu. Zavallı Vuruk Şerif Bey, o kızgınlıkla başını taştan taşa vurdu.

Askere gitti. Askerde postal vurdu, palaska vurdu, çanta sırtını vurdu, onbaşı, çavuş vurdu. Vuruk Şerif Bey, ağzına vur lokmasını al, öyle bir iyi adam olduğundan vur abalıya gitti. Vuruk Şerif Bey vurduğu yerden ses getirten bir adam değildi. Bu yüzden de bütün hayatında vur abalıya gitti.

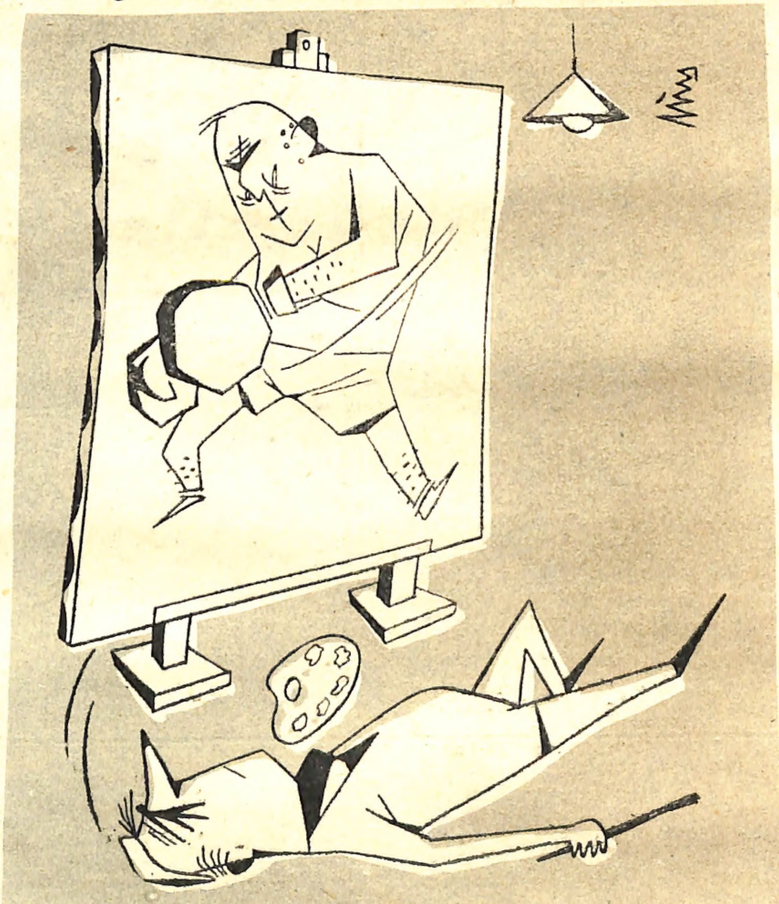

YAZISIZ!

Debbağ, iyi deriyi nasıl taşa vurursa, Vuruk Şerif Bey de öyle oldu. Attığını vurur takımından da değildi. Hiç bir atışta hedefi vuramadı, hep karavana...

Terhisinden sonra da felek, sillesini vurdu. Bir gün yolda giderken:

— Vur, vur!..

— Vur gözünün üstüne!

— Vur ağzına da, ifâde vereme sin!

Gibi sesler duydu. Kalabalığa merakla sokuldu. Vuruşanları ayırayım derken, ona da vurmağa başladılar. Sonra birisi:

— Vur dedikse, öldür demedik! diyerek Şerif Beyi kurtarmağa çalıştı. Vuran adam:

— Ben onun nesine vurayım... Zâti Allah vurmuş! dedi.

Kalabalıktan çıktığı zaman bir de baktı ki cüzdanı yok... Zavallının beş yüz lirasını vurmuşlardı. O acıyla kafayı yere vurdu, iki ay hasta yattı.

Vuruk Şerif Bey, hamamda kurnaya, kahvede zurnaya vurulan takımındandı, yine birine vuruldu. Bu sefer «Turnayı gözünden vurdum» diyordu. Ama sonradan yanıldığını anladı. Başına vura vura, kızı ona verdiler. Ne olacak, kimsesizlik böyledir, öksüzün yanağına vurmuşlar da, «Ah arkam!» demiş.

Vuruk Şerif Bey, halk türkülerini sever. «Vurma avcı vurma!» türküsünü dilinden düşürmez. Çok konuşmaz. Konuşunca da dam üstünde saksağan, vur beline kazmayı, gibilerden lâflar etmez.

Doğrusu beceriksizdir. Askerde ata eğer vurmayı, bekârken bir hamalın sırtına yük vurmayı, evliyken de, meselâ yoğurda maya vurmayı bilmezdi.

Hayatta oldukça büyük mevkilere de çıktıysa da, ikbâl onun ne başını döndürdü, ne de gözünü... Ellisinden sonra bir ev alacak oldu. Vur aşağı, tut yukarı, pazarlıkta uyuşamadılar.

En sonunda ölüm saati vurdu. Vuruk Şerif Bey de kurtuldu. Merhum, yaşadığı çevreye damgasını vurmuş, memleketimizin yeri doldurulmaz vuruklarındandı.

B. E. N.

●

VAY MUHALİFLER!

Ankara, İstanbul Tıp Fakülteleri arasında bir münazara yapıldı. Konu: «Dünün insanı mı, bugünün insanı mı daha mesuttur?»

Bu «dün» su kaldırır bir zaman ölçüsüdür. Geçen bir 24 saate «dün» dediğimiz gibi, içinde yaşadığımız çok partili çağa göre, geçtiğimiz tek parti de «dün» dür. Atom çağına göre, elektrik çağı «dün» dür.

Biz gelelim münazaraya. Münazarada jüri kimlermiş, biliyor musunuz? Sayayım:

Halide Edip Adıvar, Doğan Nadi, Bedii Faik, Bedri Rahmi, Refi cevad, Profesör Suphi Artunkal, Doçent İsmet Giritli.

Münazara sonunda «dünün insanları daha mesuttur» tezini savunan Ankara Fakültesi kazanmış.

Vay muhalifler vay!.. Dünün insanları daha mesuttu ha? Yâni C. H.P. iktidarı zamanındaki insanlar... Şu jüriye baksanıza, hepsi de muhalif!..

YAZISIZ!

GİYİM MİGROS'U

DAHA kuruluşu sırasında dedikodular yapılan Migros'un bizlere pek çok iyilikleri oldu. Biz Migros'u hiç bir zaman unutamayız. Nasıl unutabiliriz? Bir acı kahvenin bile kırk yıl hatırı vardır. Migros olmasaydı, tiryakiler nerden kahve bulacaklardı? Bizim evde, kahve tiryakisi beş kişi var, eksik olmasınlar misafirlerimiz de çoktur. Ayda bir kilo kahve kullanırız. Migros da satmasaydı, nerden kahve bulacaktık? Migros, beşer liralık, onar liralık çeşitli yiyecek paketleri yaptı. Her paketin içine de ellişer, yüzer gram kahve koydu. Hoş doğrudan doğruya kahve satmıyor ama, on liralık yiyecek paketinin içinden yüz gram da kahve çıkıyor. Biz bu paketten çıkan pirinçleri, zeytinleri, pamuk yağlarını yiye yiye bitiremiyoruz. Ev zahire ardiyesine döndü. Yüz gram kahvenin hatırı için, boyuna onar liralık yiyecek paketleri alıyoruz. Şimdi bizim evde bir kaç senelik ihtiyacımız kadar sabun, pirinç, zeytin yığıldı. Başkalarına aldığımızdan ucuza satmak istedik, onlar.

— Aman biz size yarı fiyatına verelim, evimiz yemiş iskelesindeki dükkânlar gibi tıklım tıklım, dediler.

Görülüyor ki bu Migros çok işimize yaradı. Şimdi de ortalıkta yumurta, soğan, patates yok. Migros bu sefer de içinde bir baş soğan, bir yumurta, ya da bir tek patates bulunan onar liralık yiyecek paketleri yapmalı ve bizi soğan, patates, yumurta sıkıntısından kurtarmalıdır. Hattâ bu onar liralık bazı paketlerin içine, esans şişesi gibi şişelere bir kaç gram gaz da koyup satsa çok yerinde bir iş olur. Gaz sobasını bir saat yakmak için, bir Migros kamyonu dolusu mal alırız, ne çıkar?

Bazan aklıma uygunsuz şeyler de geliyor. Şu Migros'un halka yaptığı iyiliği bir tüccarımız yapmaya kalksaydı, yüz gram kahve isteyen müşterisine,

— Eğer on liralık mal alırsan, istediğini veririm! deseydi, o tüccara ne yapardık? Ertesi gün, suç aletiymiş gibi sattığı malların önünde Emniyet Müdürlüğünde çekilmiş resimleri gazetelerde çıkardı. Altında da şu yazı: Bir kahve karaborsacısı yakalandı. Yüz gram kahve almak isteyen bir vatandaşı, on liralık mal almağa zorlayan azılı bir karaborsacı dün... falan, filân...

Geçen aylarda Migros'un bilmem ne kadar kâr ettiği yazıldı gazetelerde. Böyle olduktan sonra, babam da olsa kâr eder. Bir de zarar mı edecekti?

Bu ne biçim ekonomik sistemdir? Ne liberal ekonomiye girer, ne devletçiliğe?.

Şimdi gazetelerden Migros için yeni bir haber okuduk: «Migros ucuz giyim eşyası satan üç büyük mağaza açacak» mış... Aman açsın. Ne olur ne olmaz. Bir de bakarsın günün birinde çorap bulunmaz, o zaman Migros mağazalarına gideriz. Bize,

— Üç kat elbise, bir palto, bir pardesü alanlara bir tek çorap veriyoruz! der. Der mi der, örneği ortada, Migros bu...

O. YAZAR

Bay Vurguner fotoğrafını çektiriyor!..

TATLI MIYDI?

Ahmet, çok yaramazdı. Misafirin karşısına geçmiş, dilini çıkarıyordu. Misafir buna fena halde kızdı, gözlerini devirerek:

— Biliyor musun? dedi. Böyle bir çocuk daha vardı, yaramaz. Ne yaptım onu?

— Bilmiyorum! dedi Ahmet.

— Yedim.

Ahmet, saf saf sordu:

— Bâri tatlı mıydı?

ZEVK BU YA...

Yeni evliydiler. İş icabı, genç kocanın birkaç gün Ankara'ya gitmesi lâzım geldi. Acıklı bir ayrılış... Koca:

— Ah şekerim, dedi. Bilsen senden ayrı olmak, beni ne kadar bedbaht edecek...

— İnanmam, dedi karısı. Senin bundan bedbaht olacağına inanabilsem öyle bahtiyar olurdum ki...

BİLEN KAZANIYOR

İSTANBUL radyosunun «Bilen Kazanıyor» programına hiç katıldınız mı bilmem... Şimdi onlar bunu, pek haklı olarak, gelir kaynağı diye kullanıyorlar: Tokmak İnşaat şirketinin tertiplediği program şöyle oldu:

Salona tam saat ikide alınan dâvetliler, bir de baktılar ki, teknik prodüksiyon Sâbit Karamanî ile teknik asistan Ayfer Karamanî, akvaryumdaki yerlerini almışlar. Akvaryum, salona bitişik camlı dolaptır. Sesler oradan kontrol edilir, oradakiler de salondan...

Derken hazır cevap spiker Orhan Boran, mikrofon başına geldi:

—Değerli dinleyicilerimiz ve aziz misafirlerimiz, şimdi size Tokmak İnşaat Şirketinin tertiplediği Bilen Kazanıyor programını takdim ediyoruz! diye söze başladı ve devam etti: Bu programa katılmak için, önceden mektupla şirkete müracaat edip hangi konudaki suallere cevap vereceğinizi bildirmeniz lâzımdır. Bu hafta, Bay Mecnun isimli dinleyicimiz, aşk konusundaki sualleri cevaplandıracak... Buyurun Bay Mecnun! (Şak, şak, şak, yâni şiddetli alkışlar.) Görüyorsunuz muhterem misafirlerimiz ve görmüyorsunuz muhterem dinleyicilerimiz ki, Bay Mecnun'un âşık olduğu daha gelişinden belli! Kendisi şu telefon kulübesi gibi yere girip sorulacak yedi suali de cevaplandırırsa, iki bin beş yüz altmış lira kazanacak! Cevaplandıramazsa, Tokmak İnşaat Şirketi bunu da düşünmüş, yeteri derecede dövünebilmesi için, kendisine cevaplandırabildiği her sual için bir adet sağlam cinsinden tahta tokmak vermeyi taahhüt etmiştir. Buyurun Bay Mecnun... İsminiz efendim?

— Mecnun...

— Sevgilinizin ismi?

— Leylâ tabii...

— Hangi Leylâ efendim?

— Mecnun'un Leylâsı tabii...

— Evet ama, kim? Sosyeteden filân mı?

— Gül Peri daha keşfedilmedi...

— Peki Bay Mecnun! Ne iş yaparsınız?

— Efendim?

— Yâni mesleğiniz ne?

— Âşıkım Orhan Bey!

— Ah, Bay Mecnun, ben de öyle... Yalnız profesyonel misiniz?

— Hayır Orhan Bey, sırf amatörüm...

— Güzel... O halde devam etmemize mahzur yok. Çünkü, muhterem dinleyiciler ve aziz misafirlerimiz, profesyoneller müsabakaya tabiatiyle kabul edilemezler... Buyurun Bay Mecnun, şu kutuya girin...

— Kutuya mı?

— Öyle ya, kafese nasıl olsa girmişsiniz. Şimdi birinci suali soruyorum: Efendim, Birinci sualimiz şu: Siz, bu işi meslek olarak seçmiş bir amatör âşık olarak, söyler misiniz lûtfen, bugün dünyada yaşamakta olan en güzel kadın kimdir?

— Bizim Leylâ'dır efendim!

— Bravo Bay Mecnun... Hiç düşünmeden doğru olarak cevap verdi Bay Mecnun! Evet, dünyanın en güzel kadını Leylâ'dır...

— Affedersiniz ama Orhan Bey, bu sualleri Yokmak İnşaat Şirketine hazırlayan zat, benim sevgilimin dünyadaki en güzel kadın olduğunu nereden biliyor?

— Aman Mecnun Beyefendi, yanlış anlamayın sakın! Bakın sualin cevabında ne yazıyor: Sualleri cevaplandıracak zat, bu soruya kendi sevgilisinin ismini söyliyerek cevap verirse, doğrudur, diyor... Katalavis?

— Evet!.

— Şimdi ikinci suali soruyorum: «Yer yüzünde gözleri açık olduğu halde görüyormuş gibi emniyetle hareket edebilen, ama yine de kör olan insanlar kimlerdir?»

— Âşıklardır...

— Bravo, vallahi bravo Bay Mecnun... Efendim, Bay Mecnun, hiç düşünmeden bu suali de dosdoğru cevaplandırdı... ve ilk iki sualin karşılığı olan seksen lirayı hak etti. Üçüncü suali de bilirse kazandığa para yüz altmış, dördüncüde üç yüz yirmi, beşincide altı yüz kırk, altıncıda bin iki yüz seksen, yedincide bir apartıman dairesi olacaktır... Devam ediyorum efendi: Yirminci asrın sizden sonra en önemli iki çiftini daha sayabilir misiniz?

— Sayayım efendim: Birincisi Windsör dükü ve Misis Simpson, ikincisi Grace Kelly ile Rainier, Monako Prensi...

— Vallahi siz şayanı hayret derecede âşık bir adamsınız((çılgınca alkışlar)... Şimdi dördüncü sual, en mühim. Üç yüz yirmi liralık... Bunu bilirse, müsabık çekilebilir... Okuyorum: İnsanda aşk hissini en çok coşturan hangi musikidir?

— Rock'n Roll'dur.

— Yaşasın, tamam... Üç yüz yirmiyi hak etti. Ben kazanmış kadar heyecanlıyım. Muhterem dinleyicilerimizden değilse de,

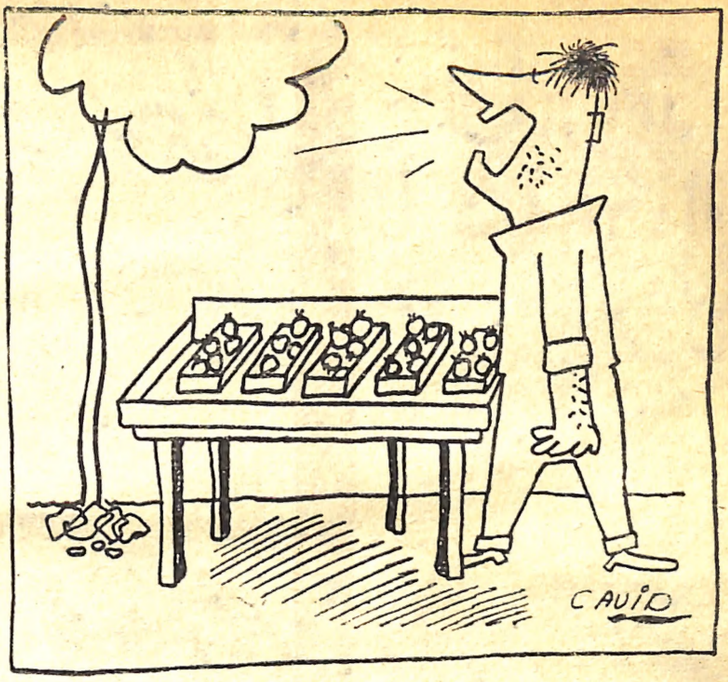

SOĞANCI — Hediyelik bunlar, hediyelik!.

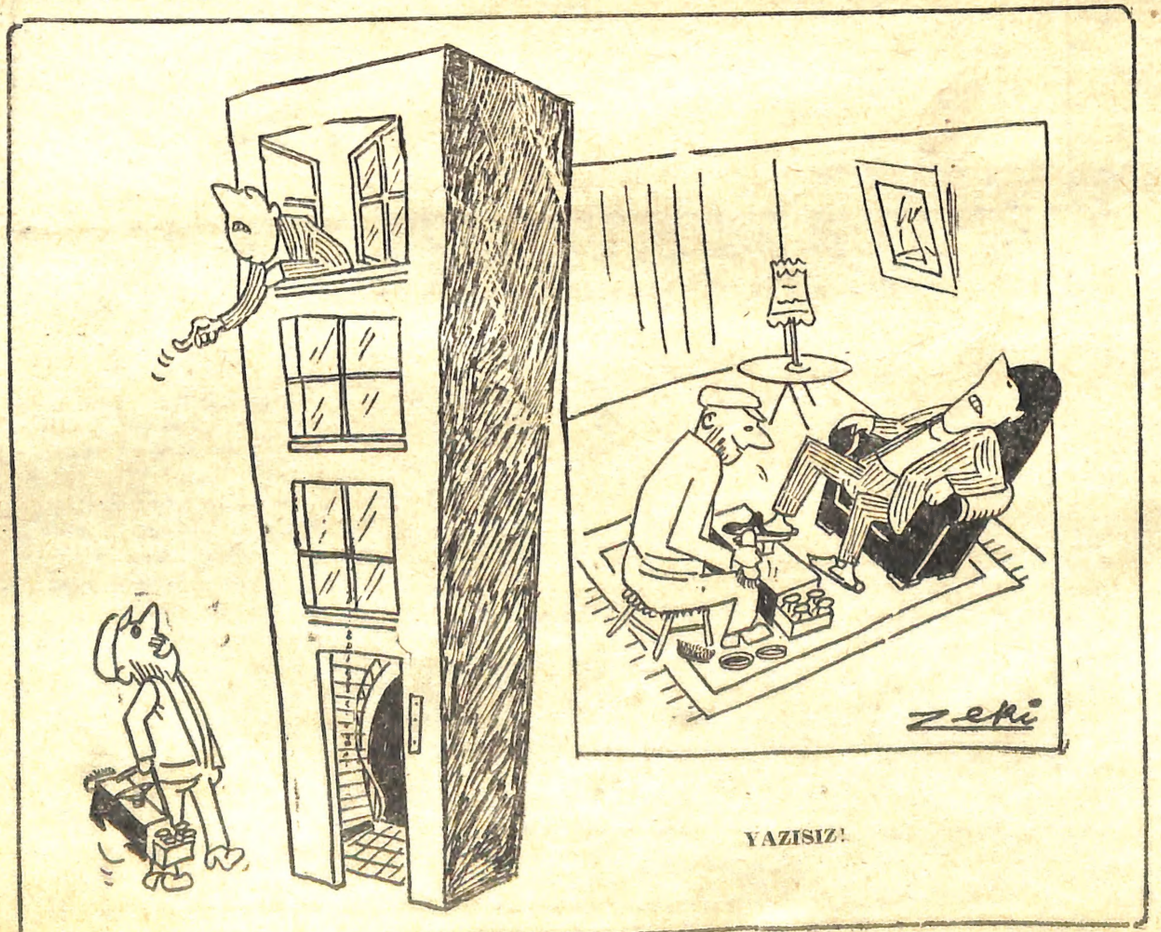

YAZISIZ!

safirlerimizden rica ederim. Daha yavaş alkışlasınlar, çünkü tavanımız yeni tamir edildi. İkinci bir defa yıkılırsa mesuliyet kabul etmeyiz... Evet... Müsabakayı bırakıyor musunuz Bay Mecnun?

— Hayır! Devam ediyorum.

— Bir dakika... Fotoğrafçı arkadaşlarımız işlerini bitirsinler... Fleş ışıkları gözümü alıyor... Evet, Beşinci sual efendim: size, yâni şahsınıza nazaran dünyanın en yakın şehri neresidir?

— Efendim?

— İsterseniz suali tekrarlıyayım. Otuz saniyeniz var...

— Hacet yok efendim: âşıka Bağdat yakındır...

— Bravo Bay Mecnun... Bravo! Devam edecek misiniz?

— Elbette... Altı yüz kırk lira bu zamanda ne işe yarar ki...

—Hakkınız var... Altıncı, yâni bin iki yüz seksen liralık suali soruyorum: Hamamda yiyip içen, hamamda sevisen zevk sahibi millet hangi millettir?

— Eski Romalılar...

— Varolun Bay Mecnun... Tokmak İnşaat Şirketi muhasibi çek defterini çıkardı. Yedinci suale de cevap verecek misiniz?

— Evet...

— Pekâlâ... Ama unutmayın ki, sual çok mühimdir.

— Cevap mühimse, aşk da benim mesleğim...

— Alâ... Okuyorum: Size iki bin beş yüz altmış lira teklif edilse ve ya bu parayı, ya sevgilinizi seçin; birini secerseniz öbürünü kaybetmiş oluyorsunuz dese, ne yapardınız?.

Konuşma kulübesinde ölüm sükûtu. Orhan Boran tekrarladı:

— Unutmayın Bay Mecnun: bu suali cevaplandıramazsanız, elinize yalnız dövünmek için bir kaç tahta tokmak kalacak, müsabakayı terketmiş olacaksınız... Cevap verecek misiniz?

— Evet. Sevgilimi seçer, paradan vazgeçerim...

— Muhterem dinleyicilerimiz ve aziz misafirlerimiz. Bay Mecnun, bir kere daha Mecnun olduğunu isbat etti. Şöyle ki: suale doğru cevap vermiştir ama, huzurunuzda bu paradan vaz geçtiğini alenen itiraf ettiği için, hava alacaktır... Aksini söylemiş olsaydı da, bu defa suale yanlış cevap vermiş olacağı için yine hava alacaktı... Program burada sona eriyor. Onbeş gün sonrasına hazırlanmanızı diler, hepinizi sevgi ve saygıyla selâmlarım. Büyüklere selâm, küçüklerin de gözlerinden öperim, fena olmaz... **Hikâyeci**

●

BASIVER

Küçük Neclâ, odada dikiş diken annesine:

— Anne, bak; dedi. Tavanda ki böceğe bak, ne kocaman...

Annesi başını kaldırmadan cevap verdi:

— Basıver de kızım, öldür. Belki zararlı bir böcektir!

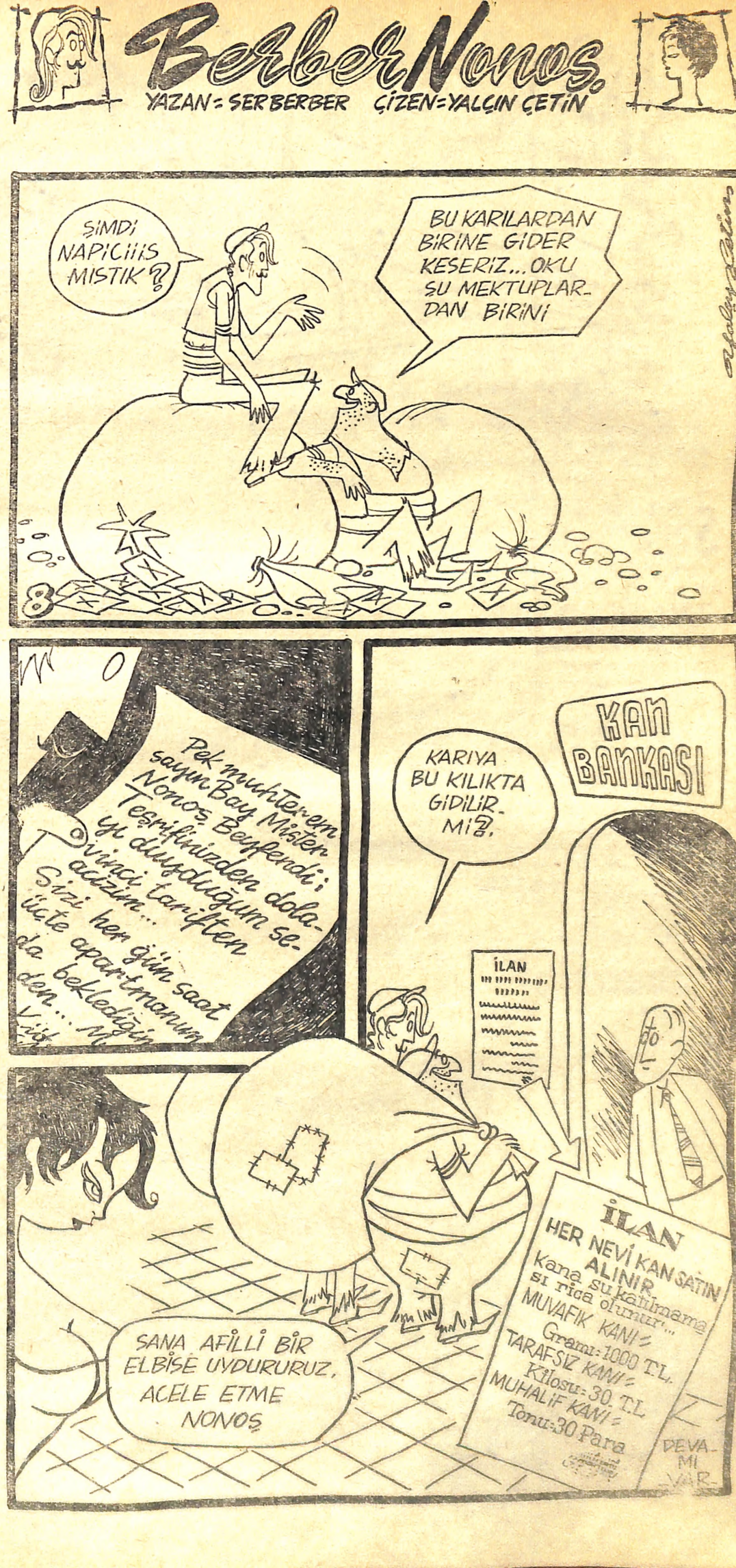

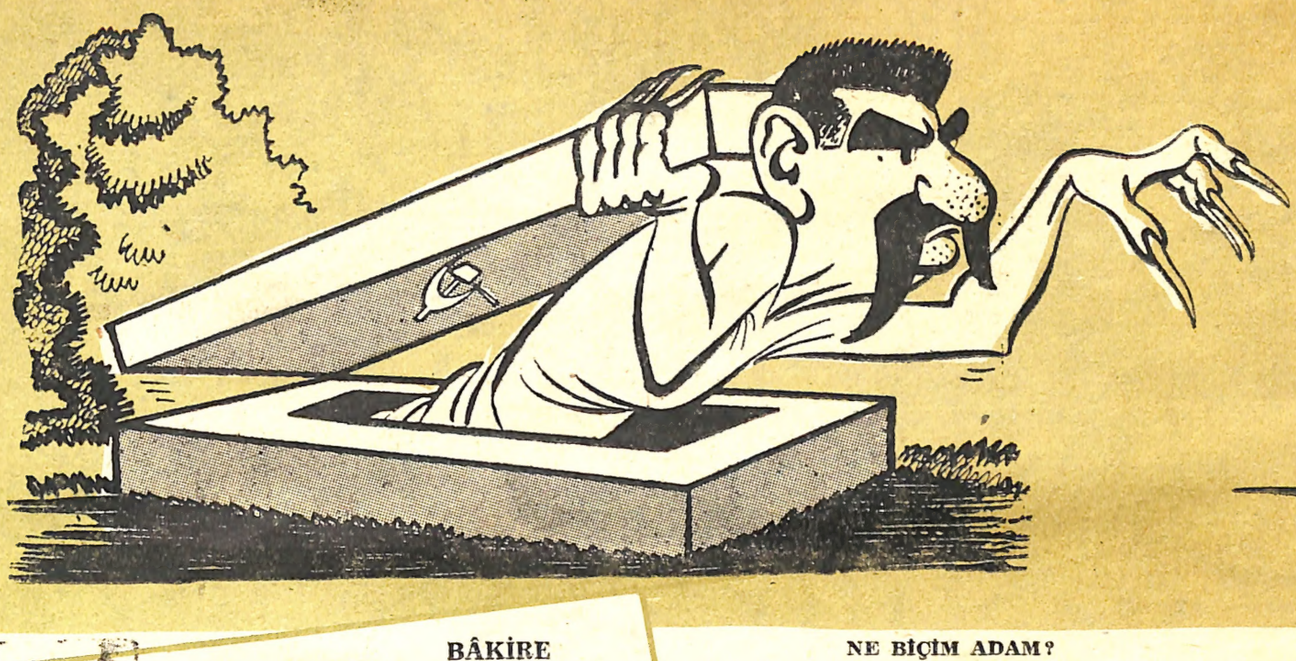

Peykler — Ho

BÂKİRE

İŞLİ'de bir randevu evi basılmış. Basılır, olağan şey... Basılan evde 6 kadın yakalanmış. Yakalanır, olağan şey... Altı da yakalanır, altmış altı da...

Yakalananlar 15 - 18 yaş arasındaymış. Olabilir, olağan şey... Neden 11 - 13 değil, bilinmez.

Randevu evi, müşterilerinden 200 liar alıyormuş. Alır, olağan şey... Feda olsun.

Randevu evinde bütün duvarları ayna, bir de aynalı oda varmış. Olabilir, olağan şey...

Yakalanan 15 - 18 yaşlarındaki 6 kız da muayenelerinde kızoğlan kız çıkmışlar. İşte bu olağan değil, olmağan şey... Burası randevu evi değil, râhibeler manastırı mı, yoksa «bekâreti koruma yurdu» mu, nedir? Artık bu kızları anaları kocaya verirken şöyle öğüt verecekleridir:

— Benim kızıma el bile değmemiştir. Biz namusumuza toz kondurmayız. Benim kızım, maşallah, iki sene randevu evinde çalıştı da, yine de şerefini lekelemedi. Kızoğlan kız olmasa, hiç bunca zaman dır randevu evinde çalıştırırlar mıydı?

MANTIK

Adam, uykusundan şiddetli bir tokatla uyandı. Baktı ki, karısı gözlerini açmış, yanıbaşında. Sersem sersem sordu:

— Ne oluyorsun yahu?

Karısı hiddetle kükredi: —

— Sus!. Onu bana değil, rüyandakine sor!.

NE BİÇİM ADAM?

Sevgilisine gayet güzel bir elbise yaptırmıştı. İlk giydiği gece, adam dayanamadı:

— Çabuk soyun, dedi. Bu halinle beni öldürüyorsun. Sabırsızlıktan kuduracağım!.

Genç kız, hayretle kaşlarını kaldırdı:

— Aman sen de, diye söylendi. Siz erkekler, hep böyle misiniz? Ne zaman güzel bir elbise edindimse hemen soyun diye üstüme yürüdüler.

TASARRUF DEDİĞİN

Sabit Karamani, İstanbul Radyosunun meşhur baş teknisyeni ve daha meşhur bir fotograf amatörü, gazetedeki bir haberi yüksek sesle okudu:

— Bak, otobüslerde biletsiz yolculuk edenlerin yüzde yetmiş ikisi kadınmış. Şaşılacak şey değil mi?

— Hiç de değil, dedi Ayfer Karamani; kadınlar, erkeklerden tutumludur!

Kadın — Toplanma yasa

İsrail kadın ordusu, Mısırlılar

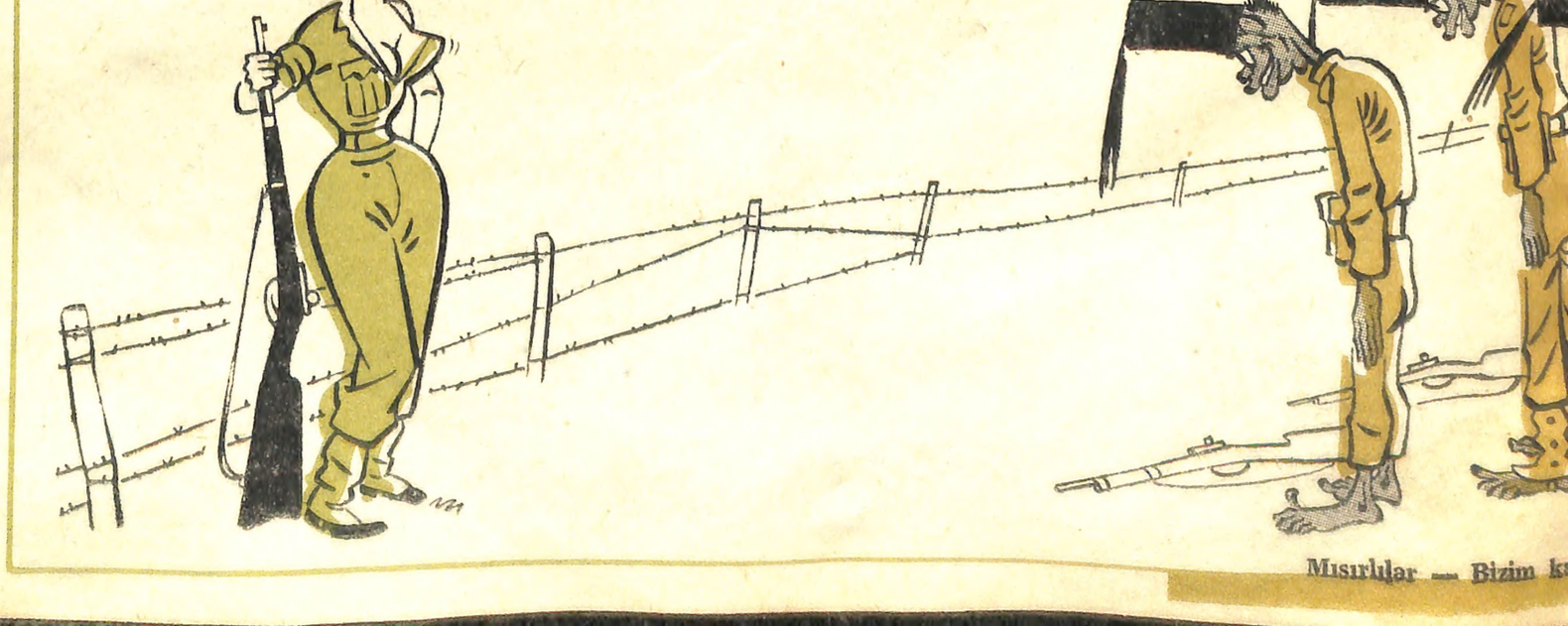

Mısırlılar — Bizim k

...eliyor!..

...ikleri şey nedir?

İHANET

Gönül evlenmişti. Birkaç yıl sonra hemen bir avukata koştu:

— Kocamdan ayrılmak istiyorum! dedi.

Avukat sordu:

— Hay hay efendim. Ama neden?

— Bana sadık değil, bana ihanet ediyor...

— Ya... Bir şeyden mi şüphe leniyorsunuz?

— Evet, dedi Gönül heyecanla, çocuğumun babası olduğundan şüphelenlyorum!

MEKTUP

Salamon, Kohen'in kıziyle evlenmek istiyordu. Teklifinin kabul edilebilmesi için, müstakbel kayinpederine şöyle bir mektup yazmağa başladı:

«Muhterem efendim,

Bu mektubumla size, ev masrafınızı yüzde kırk indirecek güzel bir teklif yapacağım. Kabul ederseniz...»

Kohen hemen kabul etti.

HIRSIZ

Bir vatandaşımız, Sariyerde geceleyin bir eve girmiş. Adam iş güç sahibi. Hırsız filân değil ama, o gece girdiği evden niyeti bir şeyler çalmak. Bilin bakalım bu amatör hırsız vatandaşımız ne çalmış.

— Para.

— Hayır!

— Mücevher.

— Hayır!

— Eşya.

— Hayır!

— Elbise.

— Hayır!

Hiç boşuna uğraşmayın, bilemezsiniz. Bu hırsız vatandaşımız, bu saydıklarınız, daha da bunlar gibi sayacaklarınızdan hiç birine elini sürmemiş. Yalnız bir teneke gaz aşırmış ve enselenmiş. Bu gidişle, üç topak kok kömürü, iki kaşık kahve ,yarım şişe gaz çalan hırsızlar duyarsanız, hiç şaşmayın. Hırsız girdiği evden para aşırıp ta ne yapsın? O parayla satın almak istediği bulunmadıktan sonra... Onun için evlerinizde paralarınızı değil, aman gazınızı, kömürünüzü, kahvenizi filân saklayın; tabii sizde de varsa eğer!.

ANLAYIŞ

Ayten kahvesini içmiş, merakla fincanı seyrediyordu. Mine

— Kuzum, dedi, ne oluyorsun? Yarım saattir ne bakıyorsun fincana?

— Falıma bakıyorum, dedi, ciddi ciddi Ayten; bakalım mesut muyum, değil miyim? onu anlıyorum!

...ıra hürmetimiz vardır!..

DÜNYA MİZAHINDAN

YAZISIZ! — İngiliz —

MALEZYALI SİVRİSİNEKLER

Emekli İngiliz albayı Todd, bir toplantıda anlatıyordu:

— Malezya, ki sıtması ve sinekleriyle meşhurdur, bana zarar verememiştir. Çünkü Malezyalı sivrisinekler beni sokmazlardı. İnanmazsanız yâverime sorun..

Herkes, sıkıntıdan ter dökmeğe başlayan yâvere dönünce, adamcağız izah etmek zorunda kaldı:

— Doğrudur. Çünkü geceyarısına kadar albay o kadar sarhoş olurdu ki, sineklerin soktuğunu katiyen duymazdı. Gece yarısından sonra ise, sivrisinekler sarhoş olduklarından onu sokacak takatleri kalmazdı!

YAZISIZ! — İngiliz —

İTALYAN MİZAHINDAN BİR HİKÂYE :

İş Becerenin...

MİLANO'daki dünyaca meşhur Principe e Savoa otelinin resepsiyon memuru, 176 numaralı dairenin kapısını açarak müşteriye yol verdi:

— Buyrun efendim, dedi, otelimizin en lüks dairesidir. İşte salonunuz, yatak odanız, banyo daireniz... Balkonun nazareti fevkalâdedir...

— Peki, memnun oldum!

Mr. John - Francky Spineta, valizini de yerleştirdikten sonra uçağa çiçek, gazete ve sigara ısmarladı. Sonra telefona sarıldı:

— Bana lütfen meşhur fabrikatör Commendatore Gamberone'yi verin, dedi. Biraz bekledi, sonra:

— Bay Gamberone? Ben Franck Spineta. Amerikadan yeni geldim. Sizinle mühim bir iş konuşacağım, nasıl buluşalım? dedi. Akşama uçakla hareket etmek ve bu arada birçok telefon beklemek zorundayım. Ne olur bana gelirseniz? Principe e Savoia otelindeyim...

Anlaştılar. Spineta, ellerini uğuşturdu ve telefonda yeni bir numara istedi.

— Alo? Bayan Gamberone'yle mi görüşüyorum? Ah hanımefendi, sizi sesinizle bile tanırdım. Çünkü o kadar müstesnâ, öyle âhenkli bir sesiniz var ki... Paris'ten henüz geldim ve bu akşam uçakla hareket ediyorum. Size Paris'li ahbaplarınızdan Madam Renard'ın selâmlarını getirdim. Bana, bayan Gamberone'yi bulursanız hem İtalya'nın en güzel kadınını görmüş olursunuz, hem Milano'yu en iyi bilen insanla gezersiniz dediydi. Teşrif edecek misiniz? Bekliyeceğim... Mersi...

Birza sonra uşak gazeteleri ve çeşit çeşit sigaraları, bir de çiçek demetini getirince Spienta bunları yerleştirdi. Daha işini bitirmişti ki, kapı vuruldu ve şişmanca bir İtalyan iş adamı olan Gamberone içeri girdi.

— Buyrun Commendatore... Mesele kısaca şu: Tin Box Croporation'ın Avrupa mümessiliyim. Sizin İtalya'da en büyük konserve imalâtçısı olduğunuzu biliyoruz. Biz bütün dünyaya konserve kutusu satarız. Yeni kutularımız hârikulâde bir keşiftir. Artık anahtarla konserve kutusu açmak, ellerini kesmek filân tarihe karışıyor. Bir çelik halka, kutunun içinde olan çelik teli çepeçevre dolaştırmağa yarıyor. Kendiliğinden kapak çıkıyor. Biz bu kutu tipinin patentini aldık' Bütün dünya kutularımızı kullanmaktadır. Size de bunu teklife geldim. Yalnız hiç vaktim yok, cevabınızı hemen verin ki, diğer teşebbüslere girişeyim. Reddederseniz Piselli firması herhalde alacaktır...

— Durun yahu, dedi Gamberone, bu Amerikalı iş adamları makine gibi insanlar. İşe benim de aklım yattı ama, acık nefes alın. Hem, mâli mükellefiyeti ne olacak bu işin?

— Yirmi milyon liret peşin ödiyeceksiniz. Sonra kutu başına iki liret... İş hacmi büyüdükçe tabiî gelir de kendiliğinden yükselecek...

— Az para değil...

— Siz bilirsiniz... Biz dünyanın en büyük kutulama, kafesleme müessesesiyiz. ona göre...

— Peki, peki. Kabul. Hani mukavele?

— Hepsi hazır. Buyrun.

— İyi ama, benim üzerimde cek defterim yok. Gidip alayım...

— Hay hay. Yalnız geç kalmayın...

Commendatora çıkarken telefon çaldı. Spineta açtı:

— Bir kadın mı? Hemen bana yollayın...

Biraz sonra harikulâde muhteşem bir kadın içeri giriyordu. Kutulama ve kafesleme şirketinin mümessili çenesini açtı:

— Sizi görmek, Milano'yu

YAZISIZ!

— Alman —

NECMI RIZA

— Garson... Bir kürdan.
— Lûtfen biraz bekleyin baym, başka müşteri kullanıyor!

YILBAŞI GECESİNDE:

Sarhoş koca — Ulan... Karımın koynundaki bu herif te kim?

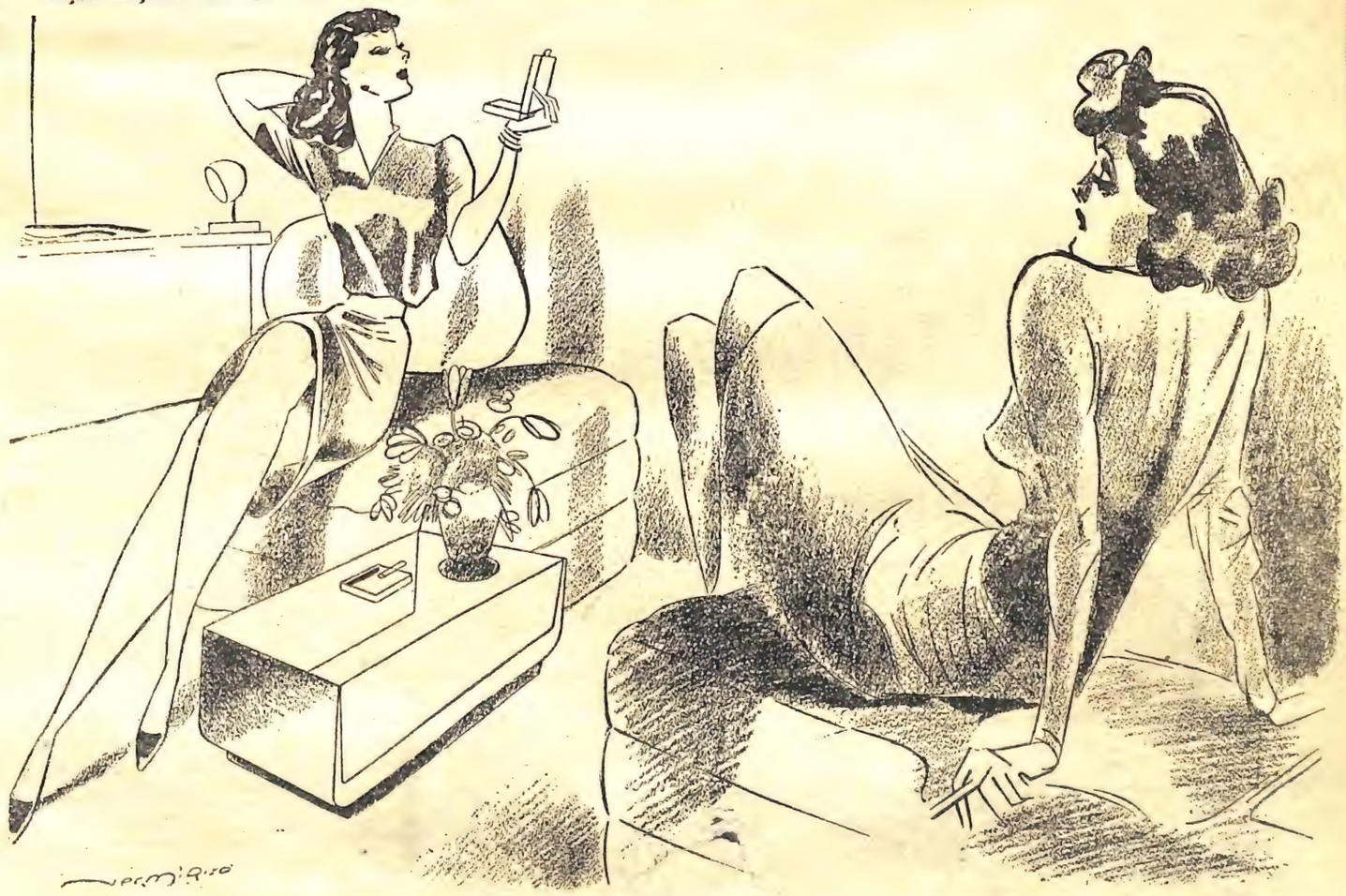

— Pazar günleri nasıl vakit geçiriyorsunuz?.
— Bir eğlence yeri aramakla: Tepebaşına gidiyoruz, kapalı... Gardenbara gidiyoruz, yıkılıyor... Şehir Tiyatrosuna gidiyoruz, tatil....
Sinemaya gidiyoruz, yer yok... Böylelikle akşam oluveriyor!..

görmektir. Siz dururken taşları toprakları seyretmek, affedersiniz enayiliktir. Rica ederim güzel bayan Camberone, şöyle buyrun...

On dakika sonra, Silvia Gamberone, tıpış tıpış banyo odasının yolunu tutmuştu. Spineta:

— Bir ziyaretçim var, o gidince üç kere ellerimi çırparım, çıkarsın şekerim! dedi. Gerçekten de az sonra Gamberone geldi. Çeki getirmişti. Spineta'yı ille o akşam metresinin evine yemeğe davet ediyordu. Ama adam gidecekti, yolcuydu. Konuşurlarken Spineta üç kere el çırptı. Bayan Gamberone benyuvarla çıkıp kocasını görünce bir çığlık kopardı.

— Silvia, bu herifin yanında senin işin ne?

— Ya sen neye geldin?

— Ben ona yirmi milyonluk bir çek getirdim...

— Niçin?

— Konserve kutularını anahtarsız açmak için... Herhalde seni burada yakalamak için gelmedim...

Spineta söze karıştı:

— Bay Gamberone, dedi, öyle hiddete kapılıp sakın boşanma lâfı etmeye kalkmayın. Çünkü karınız tesadüfen burada bulunuyor. Bana söylediğine göre kendisi avukat sevgilisine ziyadesiyle sâdıkmış...

— Ne? dedi Gamberone, sevgilin de var demek...

— Sizin metresiniz olduğu gibi... dedi Spineta.

Gamberone dayanamadı, patladı:

— Sizi şirketinize şikâyet edeceğim, dedi.

— Hangi şirkete? Tin Box Corporation diye bir şirket yok ki... Ben sizin fabrikanızda memurdum. Bulduğum icadı size bir türlü duyuramayınca bu çareye baş vurdum. Şimdi de yirmi milyonunuzu aldım. Eğer gelirse karınızı da beraber alıp seyahate çıkacağım; çünkü senelerden beri kendisini deli gibi seviyorum. Sakın polise gitmeğe kalkmayın. Çünkü imzaladığımız mukavele o kadar sağlam ve kanuna uygundur ki, hiç kimseye bir şey söyleyemez...

— *Baghetti* —

KEDİ Neden Kaçtı?

HER şeyin, her işin bir nedeni vardır.»

Hayır, olmadı. Ben yazıma daha bir bilgiç lâfla başlıyacaktım. «Ne olursa olsun, insanlar rahatlamak zorundadır.»

Doğrusu, bu da olmadı. Bir insan büyük lâf edebilmek için, önce kendisi büyük adam olmalıdır. Bu yüzden kendi kendime hep acır dururum. Her lâfın başında, bir Kocaman lâf, kitaplara geçecek değerde bir büyük lâf ettiğim halde, hiç kimse ne bana, ne de lâfıma metelik vermez. Peki, bu büyük adam dedikleri neler söylemiş ler sankj... Falan büyük adam «ya zın sıcak olur» demiş. Aman ne espri, aman ne güzel söz... İnsanların yüzyıllar boyu aradığı gerçeği üç kelimeyle vermiş. Büyük adam ölürken, son sözü:

— Kapıyı açın!

Olsa, artık bundan ne büyük gerçekler çıkarılmaz. «Kapıyı açın!» dedi. Bu söz, büyük adamın insanlığa gösterdiği yoldur. «Kapıyı açın!» ne demek bu? Bu, ne büyük lâftır. Düşün bir kez... Bu iki kelimede yüklü, gizli anlamı çözmek için kitaplıklar dolusu kitap yazılsa, yine az. Yâni diyor ki... Ne diyor?

— Ey insanlar!.. Eşek gibi ahıra kapanmayın! Ahırın kapısını açın da içeriye bilim güneşinin ışıkları dolsun.

Hayır, öyle demiyor. Kapıyı açın, görüşünüz de dünyaya açılsın. Hapsolduğunuz kendi zindanınızdan kurtulun. İşin doğrusu, büyük adam da her adam gibi can çekişirken bunalmış, nefes darlığından kurtulmak için:

— Açın kapıyı! demiş.

İşte bu.

Ölünce, öbür dünyaya gider gitmez, ilk işim Goethe'yi bulup sormak:

— Siz son nefesinizi verirken «Perdeleri açın, biraz daha, biraz daha ışık!» demişsiniz? Bu büyük sözün anlamı nedir?

Goethe'nin gülerek şu karşılığı vereceğini biliyorum.

— Kim? Ben mi? Ben mi «biraz daha ışık...» demişim? Gözlerimin feri sönüyordu. Çevremdekileri görmek için demişimdir her halde...»

Yoldan geçiyordum. Bir evin kapısından bağırarak, bir kedi can acısiyle önüme sıçradı. Sonra alabildiğine kaçtı gitti. İşte beni böyle derin derin düşündüren, bu kedi oldu. Bu kedi neden böyle bağırarak evden fırladı? «Her şeyin, her işin bir nedeni vardır.» Kedi, neden kaçtı? İşte size bunu açıklayacağım. Ama yolunu bulamıyorum. Demokratik bir metodla aşağıdan yukarıya doğru mu anlatayım, yoksa bizim Doğu geleneğimize göre yukarıdan aşağı mı? Yâni kediden Bakana mı çıkayım, yoksa Bakandan kediye mi ineyim? Biz yine geleneklerimizden caymayalım.

Kedinin dayak yemesi, yediği dayağın acısiyle kapıdan fırlaması olayı şöyle başladı:

Bütün gazeteler, ama hep birden bir bakana çok şiddetli hücuma geçmişlerdi. Bakanın buna canı çok sıkıldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ne yapacağını bilmediği ve canı çok sıkıldığı zamanlar yaptığı gibi, Müsteşarı çağırdı. Ona bir şey sordu. Müsteşar, cevap verdi. Başka bir şey sordu. Müsteşar onu da açıkladı.

Bakan, can sıkıntısından kurtulmak, rahat etmek zorundaydı. Çünkü «ne olursa olsun, insanlar rahatlamak zorundadır.»

Bakan, Müsteşardan başka bir şey daha sordu. Müsteşar o işi nasıl yaptığını anlattı. Hayır, o iş öyle yapılmayacaktı. Neden öyle yapmıştı Müsteşar? Olmaz öyle şey!.. Olur, olmaz, olur işte! Olmaz işte!

Bakan, sonunda bir püf noktası bulduğuna sevinçli, Müsteşara epeyce söylendi. Rahatladı. Eğer içi rahatlamasa, o can sıkıntısiyle geceki toplantıya gitseydi, ertesi gün dillerde dolaşan başarısını elde ede mezdi.

«Ne olursa olsun, insanlar rahatlamak zorundadır.» Müsteşar, nasıl rahatlayacaktı? İstifa mı etsin? Hayır. Ne diye istifa edecekmiş? Umum Müdüre falân meseleyi sordu. Umum Müdür falân meseleye cevap verdi. Umum Müdüre filân meseleyi sordu. Umum Müdür, filân meseleye de cevap verdi. Fişmekân meseleyi... Ona da cevap verdi. Verdi ama, o fişmekân mesele öyle olmayacaktı ki... Tamam. Sekreterini çağırdı:

— Yaz! dedi.

Müsteşar söyledi, sekreter yazdı. Ooooh!.. rahatlamıştı. Eğer içini dökmese patlıyacaktı Umum Müdür. Evinin, çoluğun çocuğunun rahatını, huzurunu kaçıracaktı.

İyi ama, Umum Müdür ne yapsın şimdi? Müsteşarın yazdıkları yenir yutulur şeymi? Zile bastı:

— Müfettiş Ali Beyi çağırın!
— Ali Bey, on gündür teftişte.
— Veli Beyi çağırın.
— Başüstüne!

Müfettiş Veli Bey geldi.

— Veli Bey!..
— Buyurun Beyefendi!
— Şu şey işi ne oldu?
— Oldu Beyefendi!
— Öbür iş?
— O da oldu.
— Nasıl oldu?
— Şöyle, şöyle, şöyle oldu efendim!
— Öyle olmayacaktı ki. Kim dedi size şöyle şöyle şöyle yapın diye?. Böyle, böyle, böyle olacaktı. Allah, Allah...

Umum Müdür söylendi, söylendi... Oooh, dünya varmış. İçini dökmese boğulacaktı.

Müfettiş ne yapsın şimdi? Ya sabır... Ya saburla olmuyor.

— Müdür Bey.

— Annem: «Patron sana bu kürkü bedava vermez, karşılığını ister» dedi. Ben de size bu gümüş tabakayı hediye olarak aldım!.

«İNSANLAR YAŞADIKÇA»

— Efendim!

— Nasıl efendim? Ben size bu sabah ne dedim?

— Bu sabah mı? Bir şey demediniz.

— Nasıl demedim? Bir şey dedim ben size.

— Bu sabah ben sizi görmedim ki...

— Öyleyse dün sabah.

— Dün siz rahatsızdınız.

— Öyleyse evvelki sabah...

— Evet, söylemiştiniz...

Hah, söylemişti işte... Ne söylemişti? Söylemişti de neden yapılmamıştı peki? Olmaz böyle şey!.. Anladınız mı, olmaz. İstemem. Kat_iyen olmaz...

Müdürün suratı asıldı. «Ne olur sa olsun, insanlar rahatlamak zorundadır.»

— Muavini çağırın bana...

— Başüstüne!

Müdür Muavini geldi. Müdür

— D. cetveli yapıldı mı?

— Yapıldı efendim.

— Tamam mı yapıldı?

— Evet, tamam.

— Liste eklendi mi?

— Eklendi!

Sanki ne diye her şeyi de tas tamam yaparlardı?.

— Gönderildi mi?

— Gönderildi.

Biraz geciktirseler olmaz mıydı?.

— Ne gün gönderildi?

Dün...

— Neeee? dün mü? Bu ne ihyor. İş çıkarmalı, iş... Günü gününe biçim iş? Hiç kimse çalışmıyor. İş çıkarmalı, iş... Günü gününe iş isterim ben... Anladınız mı?

Ooooh... İnsan içini döktü mü, ne kadar da rahatlıyor.

Müdür Muavini, kısım âmirinin odasına girdi. Burnundan soluyordu.

— Bunlar ne?

— Muhasebeye gönderilecek ev_rak.

— Hıh... Tamam. Zaten siz...

Muavin Bey çıkınca, barut kesilen Kısım Âmiri, masaya yumruğunu indirdi:

— Nerede Hasan Bey?

— Hangi Hasan Bey? İkinci kısımdaki Hasan Bey mi, kayıt memuru Hasan Bey mi, evrak kalemindeki Hasan Bey mi, yoksa tahrirattaki kâtip Hasan Bey mi?

— Hangisi olursa... şey... yâni tahrirattaki kâtip Hasan Bey...

— Efendim, paydos zili çaldığın_dan gitmiş...

— Öyleyse sen gel buraya!

— Benim adım Hüseyin.

— Hüseyin müseyin... Ben dinlemem. Ben size diyorum ki...

On dakika kadar bağırdı, çağırdı. Şamandıraya yanaştıktan sonra istim bırakan gemi gibi boşaldı. Rahat rahat daireden çıktı.

Memur Hüseyin Bey, odacıya söylemediğini bırakmadı. Bu camların hali nedir be? Ya şu tavan_daki örümcek ağları?. Şu masaların tozu... Yerlerin pisliği... İstemem böyle şey!.. İstemem!.. İstemem diyorum sana... Anladın mı, işte o kadar...

Hüseyin Bey, kıştan çıkıp yaza girerken, sırtından paltosunu atmış adamın hafifliği ile, rahatlığı ile daireden çıktı.

Canı burnuna gelen odacı, kav_ga etmek için kapıcıyı aradı, bu_lamadı. Kapıcı gitmişti. Ne yapsın? «Her ne olursa olsun, insanlar rahat etmek zorundadır.»

Tramvaya bindi:

— Ayağıma bastın. Önüne bak!

Adam aldırmadı. Biletçi geldi.

— Bilet!

— Görmüyor musun kalabalığı. Bir elim askıda, bir elim baskıda.. Cüzdan çıkar mı şimdi?

— N'apalım?

— İnerken veririm.

— Olur mu öyle şey.

— Olur!

— Olmaz.

— Bal gibi olur.

— Kontrol gelirse, dinler mi? İn aşağı...

Bir patırtı, bir gürültü. Odacı fırsat yakalamıştı.

— Hay sizin gibi biletçinin de...

Son seferini yapan biletçi, evine dönüyor. Karısı mutbakta gülüyor.

— Ne gülüyorsun ulan ? İnsan kocasını...

Ver etti sopayı. Sonra geçip sofraya, rahat bir yemek yedi.

Biletçinin karısı ağlıyordu. Aya_ğının altında dolaşan kedinin sırtına iki maşa indirdi. Kedi can kaygusuyla kendini sokağa dar attı.

Biletçinin karısı, kocasına sokuldu. Aşkın en iyisi, göz yaşından sonra gelendir. İkisi de rahattı...

«Her şeyin, her işin bir nedeni vardır.» Eğer gazeteler Bakana hücum etmeselerdi, şu zavallı kedi durup dururken böyle bağıra bağıra sokağa fırlar mı?

İnsanlar rahat... Kedi önümden öyle bir kaçtı ki, rahatlamak için onun ne yaptığını göremedim.

NE - SİN

KADIN VE GAZETE

Ahmet Koçer'le, Ateşsin Kadıköyünden geliyorlardı. Bir aralık, gazete okumaya dalan Ateş'e, Koçer sordu:

— Neden kadını gazeteye benzetirler?

Ateşsin:

— Çünkü...

Dedi ve biraz durakladıktan sonra izah etti:

— İskelede ikimiz de aynı gazeteden birer nüsha aldık, fakat sen kendi gazetene bakmıyorsun da, gözlerin hep benim okuduğum gazetede...

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 41 ★

Eve gelince paralarımı hesapladım .Merhamet Kuşları satışından bin liradan fazla kazanmıştım.

Bu san'at dergisi işine aklım yatmıştı. Şiir yazmanın, gazetede şair diye adı çıkmanın bu kadar belâlı bir iş olduğunu o zamana kadar bilmiyordum. Doğrusu, paralara kıyacaktım.

Ertesi akşamı zor ettim. Yine bir gece evvelki meyhanede buluştuk. Bu sefer daha kalabalıktık. Yanıma bin iki yüz liramı almıştım. Para umurumda değildi, giderse gitsin. Ben, şair olmak istiyordum.

Bu seferki konuşmamız güdümlü, güdümsüz üzerinde değildi. Doğrudan doğruya çıkaracağımız dergi üzerine konuşuluyordu. Yücel Üstün:

— Birader, dedi. Artık konuşmak, söylemek zamanı geldi. Sesimizi duyurmalıyız.

Hem aktör, hem şair olan Cihat, başka düşüncede idi. O iyi bir eserin uzun, çok uzun hazırlıklardan sonra ortaya çıkarılmasını savunuyordu. Ahmet Kemâl:

— Olmaz öyle şey, dedi. İnsanın söyleyecek bir sözü oldu mu, artık duramaz. İçinden sanki bir piston kolu, onu zorlar... Meselâ, çocuk, anasının karnında dokuz ay on gün durduktan sonra doğar. Bir erkek karısına: «Aman karıcığım, çocuğu dokuz ayda doğurma. Beş altı ay daha karnında dursun da, biraz daha iyi olsun, kaşı özü daha bir güzel, aklı daha başında olsun!» diyebilir mi? Dokuz ay on günde, çocuk ne oldu ise olmuştur... Fikirler de böyledir. Artık beklemeğe tahammülümüz yok.

Yücel Üstün:

— Evet, doğru! diye onayladı. Şiirlerimiz, hikâyelerimiz gün ışığına çıkmalı, bizi dünyaya tanıtmalıdır.

İş sermayeye kalmıştı. Sermaye de, şair Yücel Üstün'ün babasından gelecekti. Yücel:

— Çocuklar, dedi. Söyleyin ben ne ameliyatı olayım ki, babam gık demeden iki bini göndersin.

Ahmet Kemâl:

— Şimdiye kadar ne ameliyatları oldun? diye sordu.

— Vallahi... O kadar çok ameliyat oldum ki, şimdi hepsini teker teker hatırlayamıyorum.

Aktör Câbettin:

— Arşiv tutacaktın, dedi. Nelerden ameliyat olduğunu bir dosyaya yazacaktın.

Yücel:

— Haltettik işte... dedi.

— Ülser desek.

— Ondan olmuştum galiba... Aman, şaşırıp yine iki üç kere ameliyat olduğum şeyi yazmıyalım.

— Ur deriz, ur... Ur, en zor ameliyattır.

— Evet ur... Hiç ur'dan ameliyat olmadım.

Hemen orada, Yücel'in babasına acıklı bir telgraf yazıldı:

«Pek muhterem babacığım,

Size bu telgrafı hastahane köşelerinden yazıyorum. Telgrafım elinize geçtiği zaman belki de sevgili oğlunuz son nefeisni vermiş, kara topraklara gömülmüş bulunacaktır. Doktorlar, beynimde karpuz büyüklüğünde bir ur olduğunu söylediler. Ameliyatla belki kurtulabilirmişim ama, ameliyat için iki bin lira istiyorlar. İki bin liram olmadığı için ölmeğe karar verdim. Cebimdeki son para ile size bu telgrafımı çekiyorum. Sizden artık para isteyecek yüzüm yok. Ameliyat Ameliyat olacağıma, beynimdeki Diyarbakır karpuzu büyüklüğündeki ura inanmazsınız diye, sizden de para istemiyorum .Sakın para göndermeyin çok rica ederim. Anneciğime de sevgili oğlunun ölmeğe karar verdiğini bildiriniz. Ellerinizden öperim.

Biricik oğlunuz
Şaban Hıdırgil»

Telgrafın altına yazılan isim, dikkatimi çekti. Şair Ahmet Kemâle:

— Bu arakdaşın adı Yücel Üstün değil mi? diye sordum.

Ahmet Kemâl:

— Yücel Üstün, onun şairlik adıdır,, dedi. Asıl adı yâni babasının koyduğu isim Şaban'dır. Soyadları da Hıdırgil.

Meğer hepsinin ayrı birer şairlik, hikâyecilik, aktörlük isimleri varmış.

Ahmet Kemâl:

— Siz de kendinize bir sanat adamına yakışan isim bulun! dedi.

— Sabahaddin fena mı?

— Eski... Yeni bir isim.

Sonra düşüne düşüne, tartışa tartışa bana da Yılmza Yıdır adını bulduk. Şiirlerimi, eleştirmelerimi dergiye bu Yılmaz Yıdır adı ile yazacaktım.

Telgraf da yazıldıktan sonra sıra, çıkaracağımız derginin hesabına geldi. Uzun uzun hesap kitap, iki bin sekiz yüz lira lâzım geldiği anlaşıldı. Arkadaşlardan biri:

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

BULUT GİBİDİR!

Çeşitli tarikatlardan bir çok insan toplanmış konuşuyorlarmış. Sıra tarikat perilerine gelince Mevlevi:

— Bizim şeyhimiz hazreti Mevlâna gökyüzünde güneş gibidir, demiş.

Nakşibendi, Rufai, Şii, herkes sırayla kendi şeyhini «gökyüzün de nura, yıldıza, aya, benzetmiş. Bektaşt babasının sustuğunu görünce hep birden sormuşlar:

— Ya sizin şeyhiniz erenler?

— Vallahi demiş, bizimki de bulut gibidir...

Özcan Özalp
Babnaibi sokak No. 17,
Fatih - Malta

●

BEKTAŞİNİN BAHTI

Bir Bektaşi dervişi bir köye gider. Köyde dolaşırken, meydanda ahalinin toplanıp hararetle konuştuklarını görür. Köylüler, yakaladıkları bir tilkiyi dervişe göstererek:

— Sorma başımıza geleni!.. Şu hain tilkiyi görüyor musun?.. Ne kadar tavuğumuz varsa hepsini yedi! Nihayet kapan kurup tuttuk. Şimdi bu mendebura ne ceza vekabul ederler.

Derviş işi üzerine alır. Köylüler kabu lederler.

Derviş hemen sırtından cübbesini çıkarıp tilkiye giydirdikten sonra salıverir. Tilki koşarken köylüler:

— Eyvah!.. Aç hayvan serbest bırakılır mı? Gene tavukları yiyecek! deyince derviş hüzünle:

— İstediği kadar aç olsun! Üzerinde benim cübbem oldukça, bahtı kapanır, açlıktan ölür gider, siz de kurtulursunuz, der.

CEVDET İZGİ
P. K. 237, Ankara

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

Bölükbaşı konuşurken sekiz bardak su içti...
— Gazeteler —

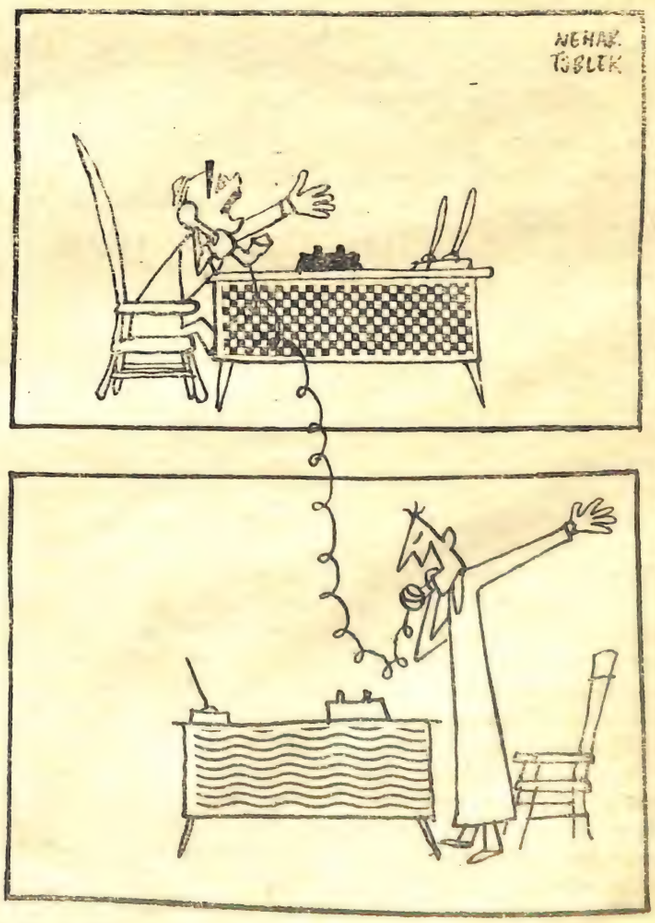

F. K. G. — Alo... Sular neden kesildi?
Sular İdaresi — Bölükbaşı, Taksim Meydanında konuşuyor beyfendi!.

(Adresin gönderilmesi)

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

TEPSİYE KOY!

Köyden yeni gelen ve zengin bir aile yanına henüz giren hizmetçi, hanımın istediği sütü bardağın yanlarından iki eliyle sıkıca tutarak getirince, hanım:

— Kızım, süt böyle gelmez. Bir daha tepsiye koy da getir» diye tenbih eder.

Ertesi gün hizmetçi, sütü tepsinin içine döker ve zorlukla getirerek safiyetle sorar:

— Hanım, sütünü getirdim. Kaşık da lâzım mı, yoksa yalıyarak mı içeceksiniz?.

□

BİTLİS

Doğu bölgemizdeki birlikleri teftiş eden bir general, teftiş sırasında hastahanelerden birini dolaşmakta ve başhekim de hastalar hakkında konan teşhisleri «Bronşit, ülser, grip, diyare» diyerek, yanında duran generale arzetmektedir.

O sırada sıtmadan yatan saf bir erin yanında duran generale, doktor:

— Maleryalı!

Deyince, er yatağından doğrularak:

— Hayır kumandanım, der. Bitlisliyim!.

Oktay ERTAN
Bakanevleri durağı Işık sok.
Yaşar Apt. No. 23/5
Maltepe -Ankara

○

TÜFEK KIRILDI

Vaktiyle tahsilini Fransa'da yapmış bulunan zengin bir adam, aynı şekilde oğlunu da orada okutmak niyetiyle, Paris'e gönderirken şöyle bir nasihatta bulunur:

— Evlâdım. Vaktiyle ben de senin gibi tahsil için uzun seneler Paris'te bulundum. Oranın eğlencesi ve kadını bol bir yer olduğunu bilirim. Genç ve yakışıklısın.. Boş zamanlarında eğlenmek hakkındır. Yalnız, eğlenmek ve çapkınlık yapmak için de bol para lâzımdır. Lâkin anneni bilirsin. mutaassıp bir kadındır, bunları bilmemeli. Bu bakımdan bize yazacağın mektuplarda, «boş zamanlarımda av yapıyorum. Gönderdiğiniz para yetişmiyor» dersen hem annen «Bak oğlum vaktini israf etmiyor» diye memnun olur, ben de ayrıca bu vesile ile sana istediğin fazla parayı gönderirim! der.

Oğlu Paris'tedir. Babasının nasihatlarına harfiyen riayet ederek kadınlarla bol bol eğlenmekte ve eve yazdığı mektuplarda da, av yapmakta olduğunu bildirerek her ay muntazaman babasından fazla para çekmektedir.

Gel zaman, git zaman, avlar sürek avına dönmüş ve istenilen para miktarı da artmaya başlamıştır. Bu işin kötüye gittiğini hisseden baba, artık avı bırakması için yazdığı nasihat yollu bir mektubu göndermek üzere postahaneye giderken, postacı eline gayet acele bir telgraf verir.

Telde şöyle yazmaktadır:

«Babacığım!.. Tüfeğim kırıldı STOP. Tamir parası olarak acele bin lira gönder STOP. Selâmlar STOP. Oğlunuz

NESİMİ ÜLKÜ
Bakır işletmesi - Santrallar servisi Muğrul

○

NEYİ VAR?

Hasta, doktora gitmişti, doktor sordu:

— Neyiniz var?

— İki ineğim ve bir de merkebim var!.

— Onu sormadım. Nenizden şikâyetçisiniz?

— Çocuklarımdan çok şikâyetçiyim doktor bey. Bir türlü baş edemiyoruz.

Doktor hiddetlenerek:

— Onları sormuyorum! Hastalığınız nedir?

Deyince, hasta:

— İlâhi doktor, hastalığını bilseydim burada ne işim vardı?

Diye cevap verir.

HİCRİ KÖROĞLU
Meşrutiyet Cad. Konur Sok. No. 41, Daire 2 — Ankara

□

BENDE DE BÖYLE BAŞLADIYDI DA.

Hitler bir gün tımarhaneyi geziyordu. Bir koğuşa girdiği zaman delilerden biri onu hastahaneye yeni gelmiş bir akıl hastası sanarak, yanına yaklaştı:

— Ahbap sen de mi düştün buraya? diye sordu.

Fena halde kızan Hitler:

— Hey, kendini topla! diye haykırdı. Ben Hitlerim, Almanyanın führeri.

Deli, Hitlerin yüzüne bakarak güldü. Hitelr sordu:

— Ne gülüyorsun?

Deli soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Bende de böyle başladıydı da...

MEHMET KURT
Dernek Cad. 1 No. lı Bahçeli yollar sokak 15 — Malatya

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 23**

— Tanırım ya, dedi. Onu Beyoğlunda tanımayan mı var? Adıyla sanıyla ona Düdükçü Atiye derler...

Atiye, put kesilmişti. Hacı Mesut:

— Peki, nerden tanırsın? diye sordu.

— Ayol o randevucu Sosyete Neriman'ın evine sermaye getirir.

Atiye, kendini savunmak zorunda kaldı:

— Ben o zenaatı bırakalı hanidir. Şimdi elimi eteğimi çektim artık. Rabbime şükürler, evime çekildim, namusumla oturuyorum...

Mâide coşmuştu:

— Karı, karı!. diye Atiye'nin üzerine yürüdü. Sen beni ağzı süt kokan yavru kuş mu sandın? Seni Beyoğlunun ara sokak kaldırımlarının kart sürtüğü seni... Ben şimdiye kadar sustuysam, Hacı Efendi'nin hatırı için sustum. Ben Mâide filân değilim, bana meşhur Mambo Aysel derler, anladın mı sen? Eğer tanımıyorsan, git de beni ahlâk zabıtası şefine sor. Müdüriyetin kaydında tam doksan dokuz sabıkam var. Alimallah senin o faraş ağzına elimi sokar da, şöyle bir cart! diye ikiye ayırırsam, sen yüzüncü sabıkam olursun.. Sen müslüman mahallesinde salyangoz mu satıyorsun? Seni gidi tıngırtı bezi suratlı paçavra karı seni...

Mâide, yâni asıl adıyla Beyoğlu bülbülü Mambo Aysel, bir coşmuştu ki, artık önünde durulacak gibi değildi. Beş aydır, Kırkmerdiven mahallesinde susmuş susmuş, işte en sonunda patlayıvermişti... Kırkmerdiven mahallesinin bütün kadınlrama karşı duyduğu hıncı, şimdi, Düdükçü Atiye'den alıyordu. Düdükçü Atiye bile pes etti:

— Kız sus, beni yedi mahalleye rezil rüsvay ettin. Meğer sen benden de baskınmışsın...

Ama ağzı açılan Mambo Aysel, susmak bilmiyordu:

— Sen bana aç gözünü de bir iyice bak. Elini eteğini çekmişmiş te, evinde namusuynan yaşıyormuş... Hangi namus a Düdükçü karı... Şoför Receb'in karısı Ayten'i Sosyete Neriman'ın evine getiren, ondan yüzde alan sen değil misin? Bakkal İsmailin kızı Nuran'ı daha efendime söyliyeyim berber kalfası İzzetin ablasını... Daha söyliyeyim mi? Eğer Hacı Efendiyle mukavelemin bitmesine daha bir ay olmasaydı, şimdi pencereyi açar, bütün mahalleliyi ayağa kaldırırdım... Kırkmerdiven mahallesinin namuslu karıları, senin de, benim de ne mal olduğumuzu işte o zaman görürlerdi. Benim üstüme ne varıp duruyorsunuz siz? Benimle ne alıp veremediğiniz var? Ben burada vazifemi yerine getiriyorum. Hacı Efendiyle altı aylık mukavelemizin her hükmünü yerine getiriyorum.

Ara sıra Atiye ağzını açacak oluyor, ama Mambo Aysel onun lâfını ağzına tıkıp, nefes almadan veriştiriyordu:

— Mukavelemin son gününe kadar dişimi sıkıp, dilimi tutacaktım ama, en nihayet Hacı Efendi müsaade etti de, patladım işte. Ben bu Kırkmerdiven mahallesinde kimin kocasını baştan çıkarıyorum? Bir tane söylesenize!. Ayol onlar koca değil, koca müsveddesi, korkuluk... Ben Hacı Efendinin bir tek kılını bu mahallenin cümle erkeklerine değişmem... Hay Kırkmerdiven mahallesinin kırk merdiveni kırkınızın başında paralansın!. Karılaaaar, karılar!. İnsanın Hacı Efendi gibi maşallah dibek tokmağı kadar sağlam kocası olur da, daha gözü dışarıda olur muymuş? Hmmh, kokmuşlar. Ayol onlar erkek mi? Erkek müsveddesi, turşu herifler. Hacı Efendi, onların topunu erkek diyerek kıç cebinden çıkarır. Maymunlar, bir de peşimdeler eteğimin dibinden ayrılmazlar. Ellerinden bir iş gelse bâri, canım yanmaz... Ayol, onlar önce kendi karılarının hakkından gelsinler bir de, sonra komşunun kümesine göz diksinler...

Bakırcı Yunus dedikleri herif, günde on beş saat çalışmaktan iflâhı kesik zavallının, kolunu kıpırdatacak hâli yok... Postacı Tahsin dersen, erkek diye al da rafa koy. Sabah akşam sade suya kuru fasulya yemekten yüreğinde aman, dizinde derman, dilinde ferman kalmamış... Muhtar Sezai denen bunak, karısından bir araba dayak yemeden çişi bile gelmez. Şoför Recep dersen, araba sürmekten eve yorgun argın gelince, göz kapakları düşer, sofra başında horlamaya başlar... Bakkal İsmail'in zâti içi geçmiş, sütçü beygiri gibi ayakta uyur... Tutup şöyle bir oynaşsan, çekirdekleri sallanır...

Çenesi açılan Mâide veya Mambo Aysel, Kırkmerdiven mahallesinin erkeklerini sayıp dökülüyor, bir bir ne mal olduklarını ortaya koyuyordu.

Devamı var

1956 DÜNYA KARİKATÜR BİRİNCİLİĞİNİ KAZANAN

GİULİANO NISTRI

Roma'nın en güzel sayfiyesi Bordigera'da dokuz senedir dünyayı güldüren insanlar toplanıyorlar. Bu şirin İtalyan kasabasında her sene temmuz ayında dünyayı güldüren insanlar arasında karikatür ve mizah yarışmaları yapılır. 1954 yılında bu yarışmaya 18 millet katılmış ve karikatüristler arasında, İtalyan mizah dergisi Ultravasso'nun karikatüristi Giuliano Nistri, birinciliği alarak, altın palmiyeyi kazanmıştır.

Akbaba'da şimdiye kadar pek çok karikatürlerini gördüğünüz genç karikatürist Nistri, aynı zamanda değerli bir afişçidir. Bu sahifede Nistri'nin, bu yıl dünya birinciliğini kazanan karikatürü ile seçtiğimiz üç eserini takdim ediyoruz.

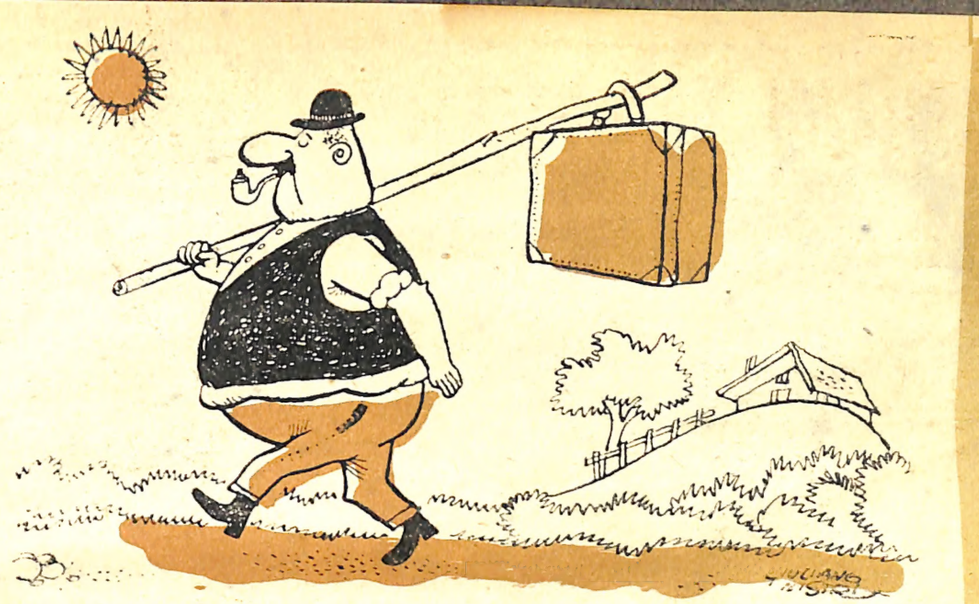

Yarışmada birinciliği kazanan «Yazısız» Karikatür

KARDEŞ PAYI!

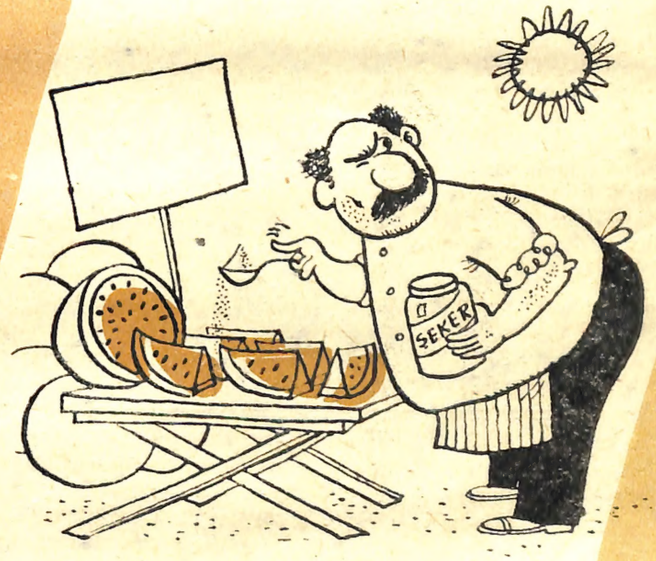

İŞİNİ BİLEN ADAM!

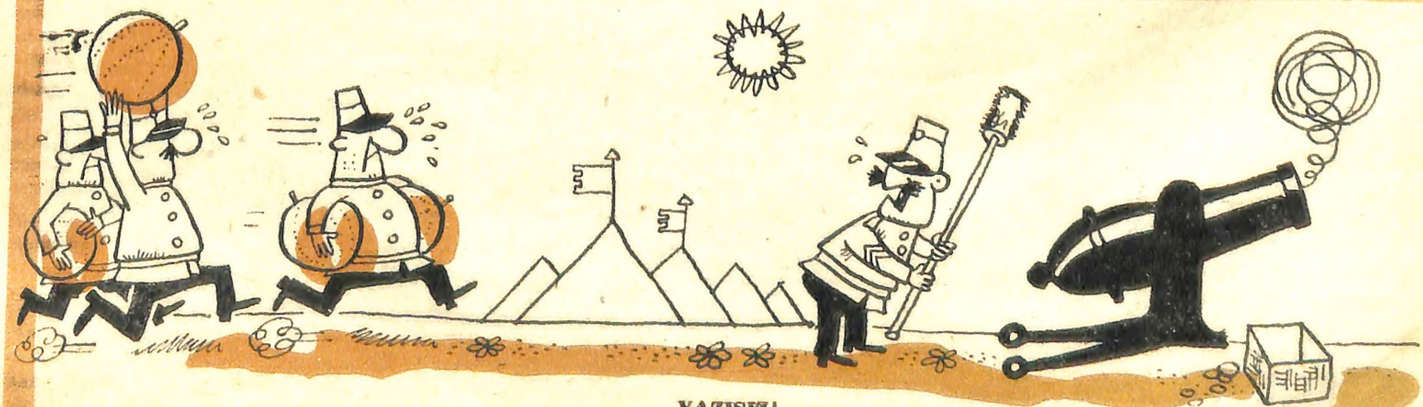

YAZISIZ!

MİZAH YAYINLARI

Sanat hayatımızın büyük bir eeksiği artık tamamlanmıştır:

BİR MİZAH KÜTÜPHANESİ KURULDU!

AKBABA Yayınevinin geçn yıl neşre başladığı mizah kitapları, şimdiden on beş taneyi bulmuş, bir tanesi hiç kalmamış, bâzıları da pek azalmıştır.

Sayın okuyucularımızdan gördüğümüz büyük rağbete teşekkürler ederek bu kitapların listesini sunuyoruz:

1, 2, 3 Mizah Hikâyeleri Antolojisi (her cilt bir lira) — 4, İt Kuyruğu — 5, Meşhedi'nin hikâyeleri — 6, Kadın Olan Erkek (mevcudu kalmamıştır, tekrar basılacaktır.) — 7, Meşhurların nükteleri — 8, Sahtekârsız Memleket — 9, Yedek Parça — 10, Bir Dakika — 11, Kapatma — 12, Yepe Taş (büyük cep kitabı, 2 lira) — 13, Sarı Çizmeil Mehmet Ağa — 14, Sosyete — 15, Damda Deli Var!.

PEK YAKINDA 16 NCI KİTAP:

MACUN HOKKASI

Eserleri bütün dünya dillerine çevrilmşi olan en meşhur İngiliz muharriri:

P. G. WODEHOUSE'nin romanı

Büyük Cep kitabı, fiyatı 2 liradır.

AKBABA YAYINEVİ

POLİS ROMANLARI

AKBABA Yaymevinin polis romanları, aynı zamanda birer edebiyat eseridir de... Bu romanlardan yerli olanlar, en tanınmış romancılarımızın kalemlerinden çıktığı gibi, tercüme olanları da, isimleri dünya edebiyatında yer almış büyük şöhretler, büyük romancılardır.

Bu polis romanlarını okurken, hem en meraklı eseri okumanın heyecanını duyacak, hem de edebi bir sanat eserini okumanın lezzetini tadacaksınız.

POLİS ROMANLARIMIZIN LİSTESİ:

1, Beyaz Cehennem — 2, Otomobilde Üç Kişiydiler — 3, Düğümlü Mendil — 4, Gece Gelen Adam — 5, Fuarda Cinayet — 6, Öldüresiye — 7, Kral Faruk'un Elmasları (büyük cep kitabı, 2 lira).

BÜYÜK ESERLER

Büyük eserler, AKBABA Yayınevinin yeni bir serisidir. Yerli ve yabancı, dünya şaheserlerini takdim eden bu seri, büyük boyda ve beş renkli nefis kuşe kapaklar içindedir.

1, Sayılı Fırtınalar, 4 lira — 2, İşkenceler Bahçesi, 250 kuruş. — 3, Kancık, 2 lira.

S. E. S.

Sanat Eserleri Serisi

Pek yakında, Cep Kitapları Sanat Eserleri Serisine başlıyoruz.

HECENİN 5 ŞAİRİ

Faruk Nafiz Çamlıbel — Orhan Seyfi Orhon — Yusuf Ziya Ortaç — Halit Fahri Ozansoy — Enis Behiç Koryürek

Sanatları, hayatları ve resimleriyle beraber Büyük cep kitabı, 2 lira.

Pek yakında çıkıyor!

ADRES: Akbaba Yayınevi, Belediye, Klod Farer caddesi, No. 8 - 10, İstanbul.

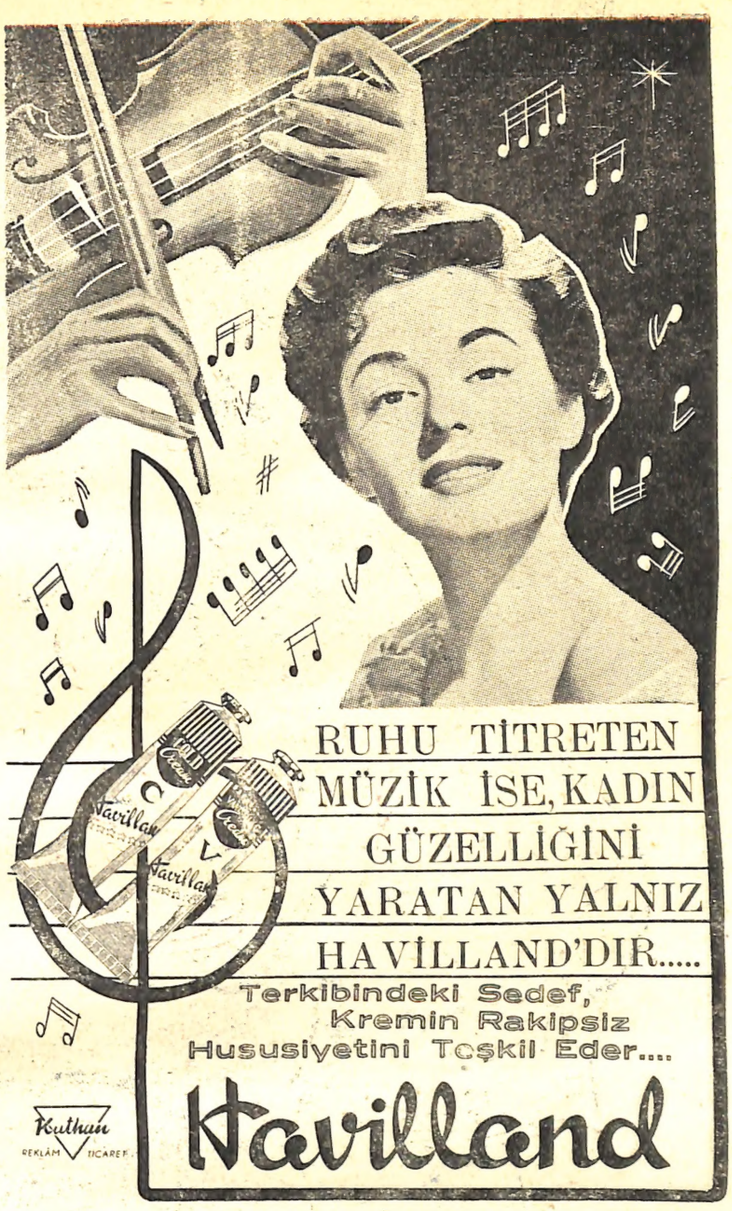

T. C.
Ziraat Bankası

Yurt içinde 532 Şube ve Ajansı, dünyanın her tarafındaki muhabirlerile sayın müşterilerinin Emrindedir.

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI

1956 İKRAMİYE TUTARI

2.000.000 Liradır

BU ZENGİN PLÂNDA

Gayrimenkuller, Dolgun Para İkramiyeleri, Eşya, Traktörler, Ziraat âletleri bulunmaktadır.

Akbaba

— Hani kırılmaz tabaktı?!..

— İtalyan karikatürü —

AKBABA MİZAH YAYINLARI: 16

MACUN HOKKASI

Türkçeden başka bütün dünya dillerine çevrilmiş bir mizah romanı.

Pek yakında çıkıyor. Büyük cep kitabı. Fiyatı 2 lira.